

لا اله الا الله محمد رسول الله

1. 1992

БІСМІ АЛЛАГІ АР-РАГМАНІ АР-РАГІМ

БАЙРАМ

ТАТАРЫ НА ЗЯМЛІ БЕЛАРУСІ

**КВАРТАЛЬНІК
ЗГУРТАВАННЯ ТАТАРАЎ-МУСУЛЬМАН НА БЕЛАРУСІ
("АЛЬ-КІТАБ")**

**№ 1
МЕНСК 1992**

Згуртаванню татараў-мусульман на Беларусі / "Аль-Кітаб" /
добрачычлівую і вялікую дапамогу аказалі спадарыні і спадары:
Т.АБРАМОВІЧ, Л.АЛЕКСАНДРОВІЧ, М.АСАНОВІЧ, А.АСІПОВІЧ, І.АФНАГЕЛЬ,
Л.БАЖОК, М.БАЙРАШЭЎСКІ, М.БАРАНІК, В.БАРАДУЛІНА, А.БАРКОЎСКІ,
Х.БАСЬЮНІ, І.БЫХАВЕЦ, В.ВАЙТКЕВІЧ, І.ВАРАНОВІЧ, Р.ГАМЗОВІЧ,
С.ГЕМБІЦКІ, Н.ГІЛЕВІЧ, Я.ГУЧОК, А.ГРЫЦКЕВІЧ, Я.ЖДАНОВІЧ, С.ЖЫН-
КІНА, С.ІЛЬЯСЕВІЧ, Т.КАВАЛЕЎСКАЯ, Л.КАЗЛОЎ, Т.КАНАПАЦКАЯ, А.КА-
НАПАЦКІ, М.КАНАПАЦКІ, Я.КАРПІНЧЫК, М.КАРЫЦКАЯ, М.КЕНЬКА, Р.КУЗЬ-
МІЦКАЯ, А.ЛАКОТКА, С.МАКАЁНАК, І.МАМУТАЎ, Г.МАСЛЫКА, І.МАХНАЧ,
В.МАЦЮШЭНКА, І.МЕМЕТАЎ, А.МУРЗІЧ, С.МУХАРСКІ, В.НАДЗІНЕНКА,
А.НАЛІВАЕЎ, А.ПАЛУЯН, У.ПРЫХАЧ, С.РАМАНЧУК, И.РЫДЗВАНОВІЧУС, М.СА-
ВІЦКІ, В.САДУР, І.САЛАМЕВІЧ, В.САРАЕЎ, Ю.СЕТАРАЎ, В.СКАЛАБАН,
А.СМАЙКЕВІЧ, Ю.СТАФАНАЎ, Дз.СТЭЛЬМАХ, М.СУША, А.ТАМАРГАЕВА,
У.ТРАЦЭЎСКІ, А.ТРУСАЎ, У.УСМАНАВА, Ф.ФАІЗАЎ, Г.ФАТЫХАВА, С.ХАЗ-
БІЕВІЧ, Р.ХАКІМАЎ, А.ХАСЯНЕВІЧ, С.ЦЯРОХІН, І.ЧАРНЯЎСКІ, В.ШАРАН-
ГОВІЧ, Г.ШЫКУНОВА, А.ШЭГІДЭВІЧ, В.КШКЕВІЧ, Г.ЯНКОЎСКІ, І.ЯНУШАЎ-
СКАС, Т.ЯКУБОЎСКАЯ, А.ЯКУБОЎСКІ, І.ЯСТРАБ.

Прыміце татарскі рахмат і глыбокую пашану.

Згуртаванне татараў-мусульман на Беларусі
/ "Аль-Кітаб" /

Падпісана да друку .....
Тыраж 200 экз. Фармат 60 x 84 1/16
Ум. друк. арк. 3,72. Папера друк. № 1. Зак.
Надрукавана на ратапрынце Мінскага дзяржаўнага
педагагічнага інстытута імя А.М.Горкага
Мінск, вул. Савецкая, 18

ГОРАД КАЗАНЬ. ТАТАРСКАМУ ГРАМАДСКАМУ ЦЭНТРУ.

УПРАВА БНФ "АДРАДЖЭННЕ" ВІНШУЕ НАРОД ТАТАРСТАНА З ДЭМАКРАТЫЧНЫМ
ВЫЯЎЛЕННЕМ ВОЛІ ДА АДНАЎЛЕННЯ ДЗЯРЖАЎНАСЦІ. ЗЫЧЫМ НАРОДУ
ТАТАРСТАНА ДАБРАБЫТУ, ШЧАСЦЯ, ГОДНАГА УВАХОДУ ў СУСВЕТНУЮ
СУПОЛЬНАСЦЬ.

СТАРШЫНЯ БНФ "АДРАДЖЭННЕ" ЗЯНОН ПАЗЫНЯК

САКРАТАР УПРАВЫ БНФ "АДРАДЖЭННЕ" ВІНЦУК ВЯЧОРКА

МЕНСК 23 САКАВІКА 1992 Г.

Салям алейкум, паважаныя спадарыні і спадары !

У гэтым годзе мы сустрэкаемся ўпершыню і, як кажуць мусульмане
Іншала / з ласкі Алаха /, можа не астатні раз.

У жыцці згуртавання "Аль-Кітаб" адбыліся ў гэтым годзе дзве
важныя падзеі, пра якія мы з прыемнасцю паведамляем нашым чыта-
чам. Першая -- утварэнне Уммы мусульман Літвы, Польшчы і Бела-
русі. Татары, якія жывуць у гэтых трох дзяржавах, маюць агуль-
ныя гістарычныя карані. Амаль кожная татарская сям'я на Белару-
сі мае бліzkую ці далёкую радню ў Літве і Польшчы, падтрымлівае
з імі пастаянныя сувязі. На з'ездзе прадстаўнікоў татараў гэтых
дзяржаў у Менску ў студзені 1992 г. было абрана кіраўніцтва і вы-
значана рэзідэнцыя -- Вільня. Найважнейшая задача Уммы на блі-
жэйшы час -- падрыхтоўка да святкавання 600-годдзя пасялення та-
тараў на зямлі Вялікага княства Літоўскага.

Другая падзея -- урачыстае святкаванне Раджаб-Байрама, якое
адбылося ў Менску ў Доме літаратара 1 лютага 1992 г. Сабралася
даволі шмат мусульман з Менска, іншых гарадоў Беларусі. Прынялі
чыны ўдзел нашы браты-мусульмане з арабскіх краін.

На наша свята прышлі госці -- прадстаўнікі праваслаўнай, ката-
ліцкай, гэбрайскай канфесій, атэісты. Не абышло сваёй увагай гэ-
ты вечар і наша Беларускае Радзе. У згуртаванні "Аль-Кітаб" за-
хоўваецца магнітазапіс выступленняў прамовцаў і невялікай мас-
тацкай часткі.

І апошняе. Настаў вельмі трывожны час. Хоць у нашай Рэспубліцы
Беларусь, дзякуй Алаху, спакойна, у суседзяў ліецца чалавечая
кроў. Кіраўніцтва згуртавання татараў-мусульман на Беларусі "Аль-
Кітаб" сярод розных партый і грамадскіх арганізацый падпісала
Антыкрызіснае пагадненне, але усё ж мы змяшчаем у нашым квартал-
ніку "Зварот да грамадскіх і дзяржаўных органаў Рэспублікі Бела-
русь". Толькі калі гэтыя словы дойдучь да сэрца кожнага нашага
чытача, мы адчуем небяспеку, што пагражае нашай Бацькаўшчыне і
зробім усё магчымае, каб не дапусціць найгоршага.

З В А Р О Т

да грамадскасці і дзяржаўных органаў
Рэспублікі Беларусь

На абшарах былога СССР расце палітычная і сацыяльная напружа-насць. Адначасова адбываецца ўсё большая палітызацыя ўзброеных сіл і расце верагоднасць ваеннага перавароту. Каля межаў Беларусі блукае прывід грамадзянскай вайны.

Мы верым у мудрасць нашага народу і спадзяемся, што негледзячы на цяжкае эканамічнае становішча беларускай дзяржавы на нашай зямлі немагчымы братазабойныя канфлікты, бо беларусы заўсёды былі ў стане накарміць сябе і сваіх дзяцей, бо яны ведаюць, што такое вайна. Але існуе і робіцца ўсё больш рэальнай пагроза таго, што кроў і хаас будуць прынесены да нас звонку. Ужо зараз сілы, апазіцыйныя законным уладам суседніх дзяржаў, і нават некаторыя адказныя асобы ў кіраўніцтве гэтых дзяржаў з трыбун выказваюць намер зноў аднавіць былую таталітарную імперыю. Гэта азначае, што калі ў гэтых рэспубліках, ці паміж імі пачнуцца ўзброеныя канфлікты, то гэта бяда таксама прыйдзе і на нашу зямлю.

Наша дзяржава вельмі маладая. Яна не мае пакуль што ўласных ўзброеных структур, якія абароняць суверенітэт Беларусі, бяспеку свайго народа. У гэтых абставінах абавязак беларускай грамадскасці аказаць дапамогу дзяржаўным органам рэспублікі ў абароне незалежнасці, дэмакратыі і стабільнасці Беларусі. Таму патрыятычны рух "Беларускае згуртаванне вайскоўцаў" выступае з прапановай аб заключэнні Антыкрызіснага пагаднення паміж палітычнымі партыямі, рухамі, прафесійнымі, нацыянальна-культурнымі і грамадскімі арганізацыямі, з аднаго боку, і прадстаўнікамі дзяржаўных органаў з другога.

Мэтай пагаднення з'яўляецца каардынацыя дзейнасці яго удзельнікаў пры ўзнікненні крызісу, пад якім мы разумеем пагрозу беларускай дзяржаўнасці. Мы прапануем у бліжэйшы час правесці пасяджэнне удзельнікаў Антыкрызіснага пагаднення з ліку прадстаўнікоў грамадскіх арганізацый і дзяржаўных органаў, зацікаўленых у мэтах пагаднення. На гэтым пасяджэнні можна было б зацвердзіць тэкст пагаднення і абраць Антыкрызісны камітэт, галоўнай мэтай якога была б распрацоўка, а пры неабходнасці і рэалізацыя планаў сумесных дзеянняў у стане крызіса.

Мы спадзяемся, што сумеснымі намаганнямі мы здолеем уратаваць нашу Бацькаўшчыну ад хаасу і гвалту, і не дамо ўпягнуць яе ў крыва-выя канфлікты, якія могуць пачацца побач з нашымі межамі.

22.02.1992 Каардынацыйная рада Беларускага згуртавання
вайскоўцаў

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ
لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ
وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ
﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ
﴿١٥٦﴾ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ * إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ
فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ
بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ
لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ
﴿١٥٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّوْا فَأُولَئِكَ أَتُوبُ
عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ
كُفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ
﴿١٦١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ
﴿١٦٢﴾ وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

КУР " А Н

Сура Аль-Бакара

○ / працяг /

I43. Сапрауды, Мы бачым, як часта ты звяртаешся да неба; таму Мы вернем цябе Кыбле мілай табе. Такім чынам, павярніцеся тварам да Свяшчэннай Мячэці і дзе б вы ні былі, стойце тварам да яе. І каму дадзена Кніга, ты ведаюць, што гэта ёсць ісціна, якая зыходзіць ад Уладыкі іх, і Алах не няўважлівы да таго, што вы робіце.

I44. І нават калі ты прынясеш усе магчымыя знакі тым, каму дадзена Кніга, яны ніколі не пойдучь за тваёй Кыблай, калі ты не пойдзеш за іх Кыблай; ніхто не пойдзе за Кыблай другіх. І калі ты будзеш кіравацца іх жаданнем пасля такога ведання, якое табе падаравалі, сапрауды, ты будзеш адным з грэшнікаў.

I45. Тыя, каму мы даравалі Кнігу, прызнаюць яе гэтаксама, як яны прызнаюць сваіх сыноў, але, сапрауды, некаторыя з іх сумысля утайваюць ісціну.

I46. Гэта ёсць ісціна, што зыходзіць ад Уладыкі твайго; таму не будзь з тымі, якія сумняваюцца.

I47. У кожнага ёсць мэта, якая апаноўвае яго; спаборнічайце ж адзін з адным у добрых справах. Дзе бы вы ні былі, Алах аб'яднае вас усіх разам. І праўда, Алах мае уладу рабіць усё па волі сваёй!

I48. І адкуль хто бы ні выйшаў, павярніся да Святой Мячэці, бо гэта ёсць ісціна ад уладыкі твайго. І Алах не забывае пра справы вашы.

I49. І адкуль бы ты ні выйшаў, павярніся тварам да Свяшчэннай Мячэці, і дзе б вы ні былі, павярніцеся да яе, каб не асудзілі вас людзі, апроч няправедных. Такім чынам, не бойцеся такіх, а бойцеся Мяне, і каб Я мог зрабіць дабрыню, і каб вы былі навучаны ісціне.

I50. Гэтаксама, як Мы паслалі Пасланца з асяроддзя нашага, які абвяшчаў вам знакі нашы і ачышчаў вас і павучаў вас Кнізе і Мудрасці і вучыў вас таму, чаго вы не ведаеце.

151. Таму помніце Мяне, і Я буду помніць вас; і аддзячыце Мне не будзьце Мне няўдзячныя.

152. О, вы, вернікі, шукайце дапамогі з цярпеннем і малітваю. Сапрауды, Алах бывае з цвёрдымі.

152. І Мы выпрабуем вас страхам і голадам, і стратаю багацця і пладоў: але дай добрую вестку цярплівым.

154. Якія, калі бясчэсце абрынецца на іх, гавораць: "Сапрауды, Алаху мы належым і да Яго мы вяртаемся".

155. Гэта тыя, на якіх сойдзе дабрыня і літасць Уладыкі іх, і гэта тыя, хто навучаны правільна.

156. Сапрауды, Аль-Сафа і Аль-Марва ёсць знакі Алаха. Таму няма грэху на тым, хто, у час паломніцтва да Дома, або пры здзяйсненні "Умра", праходзіць між намі. І, калі хто робіць дабро звыш належага, тады сапрауды Алах -- Цаніцель, Усявед.

157. Сапрауды, той, які утойвае што-небудзь са знакаў і павучэнняў, пасланных Намі пасля таго, як растлумачылі Мы гэта людзям у Кнізе, тых праклінае Алах; і праклянуць іх тыя, якія праклінаюць.

158. Але тым, хто пакаецца і выправіцца, і адкрыта прапаведуе Ісціну, Я дарую і Я той, што многа разоў звяртаецца са спачуваннем і Міласэрны.

159. Тыя, што не вераць і паміраюць у нявер'і -- на тых будзе пракляцце Алаха, і анёлаў, і усіх людзей.

160. І будзе яно ляжаць на іх, і не будзе ім спачыну.

161. І Бог наш -- адзіны; няма Бога, апрача Яго, Міласцівага, Міласэрнага.

162. І праўда, у стварэнні нябёс і зямлі -- і ў змене ночы і дня -- і ў караблях, што плывуць па морах, каб прыносіць выгоду людзям, і ў вадзе, якую Алах пасылае з неба і ёю ажыўляе зямлю пасля смерці яе, і рассяляе па ёй усякіх звяроў, -- і ў змене вятроў, -- і ў воблаках, што нясуць службу між небам і зямлёю, -- ва усім гэтым знакі людзям кемлівым.

163. Ёсць сярод людзей такія, што ствараюць сабе знакі пакланення паміма Алаха і любяць іх так, як належыць любіць Алаха. Але вернікі моцныя ў любові сваёй да Алаха, і калі б тыя, што тво-

раць беззаконне, маглі б цяпер бачыць той час, калі прыйдзе пакаранне, яны б зразумелі, што ўся ўлада належыць Алаху, і што Алах карае суро́ва.

I64. Сапраўды, зразумелі б яны, каб маглі убачыць час, калі тыя, у каго былі паслядоўнікі, адракуцца ад іх і убачаць пакаранне, і будуць парваны сувязі паміж імі.

I65. І паслядоўнікі іх скажуць: О, каб мы маглі вярнуцца назад. Тады б мы адракліся ад іх, як яны адракліся ад нас! Так пакажа ім Алах справы іх, як пакуты для іх, і яны не выратуюцца ад агню!

I66. О, вы людзі, бярыце толькі законнае і добрае, што ёсць на зямлі: не ідзіце па слядах д'ябла, ён вам яўны вораг.

I67. Ён заклікае вас рабіць толькі злоснае і нячыстае, і каб вы гаварылі пра Алаха тое, чаго не ведаеце.

I68. І калі ім гавораць: "Ідзіце за тым, што паслаў Алах, яны гавораць: "Не, мы пойдзем за тым, за чым ішлі нашы прабацькі". Ці нават і тады, калі іх прабацькі нічога не разумелі і не ішлі дарогай прастай?

I69. І становішча нявернікаў падобнае на становішча таго, хто звяртаецца да глухога, які нічога не чуе, апрача крыку. Яны глухія, нямыя і сляпыя — значыць, не разумеюць яны.

I70. О, вы, вернікі, каштуйце добрых дароў, што Мы вам прыгатавалі, і падзякуйце Алаху, калі гэта Той, каму вы пакланяецеся.

I71. Ён забараніў вам толькі тое, што памірае сваёй смерцю, а таксама кроў і мяса свінні і тое, што было зарэзана не для Алаха. Але той, хто прымушаны есці нячыстую страву, не будучы бязбожнікам і злачынцам, не будзе мець грэху. Сапраўды, Алах Прабачлівы і Літаслівы.

I72. Тыя ж, што утойваюць пасланае Алахам з Кнігі і бяруць за гэта мізэрную плату, напаўняюць чрэва сваё адным агнём. Алах не звернецца да іх са словам у дзень Уваскрасення і не ачысціць іх. І цяжкое пакаранне чакае іх.

I73. Яны — тыя, што купілі блуд у абмен за простую дарогу і пакаранне у абмен на дараванне. І якія ж яны церпялівыя да агню!

I74. Бо Алах паслаў Кнігу, у якой ісціна: і тыя, што чыняць разлад адносна Кнігі, глыбока пагразлі ў варожасці.

175. Праведнасць не ў тым, што павяртаецца тварам на ўсход або захад, праведнасць -- хто верыць у Алаха і ў Апошні Дзень, і ў анёлаў, і ў Пісанне, і ў прарокаў, і хто маёмасць сваю траціць з-за любві да Яго на радню сваю і сірот і гаротнікаў, тых, хто просіць міласціну на выкуп палонных; і хто не забывае Малітвы і плаціць Закаат; і тыя, хто, паабяцаўшы, выканае абяцанае; хто прыплівы ў беднасці і няшчаснях, і стойкі ў час бяды -- гэта тыя, каторыя праўдзівыя, гэта яны -- богабаязныя.

176. О, вы, вернікі, справядлівае пакаранне прызначана вам за забойства, вольны за вольнага, раб за раба, жанчына за жанчыну. І хай хто-небудзь атрымае якую палёжку ад брата свайго, але грошы за пралітую кроў павінны спаганяцца справядліва і забойца павінен шчодро заплаціць за пралітую кроў. Гэта ёсць палёжка і літасць ад Уладыкі вашага. І той, хто пасля гэтага зноў парушыць закон, панясе цяжкую кару.

177. І закон адплаты -- гэта жыццё для вас, о, людзі разумныя, каб вы маглі жыць у бяспецы.

178. І калі смерць наблізіцца да каго, і хто пакіне вялікую спадчыну, то павінен ён скласці тэстамент на карысць бацькоў і блізкай радні, робячы справядліва такі абавязак богабаязных.

179. І калі хто зменіць гэты тэстамент пасля таго, як выслухае яго, вялікі грэх будзе на ім. Алах усё чуе і усё ведае.

180. Але, калі хто убачыць неаб'ектыўнасць і несправядлівасць завяшчальніка і прымірыць іх / зацікаўленыя бакі /, то гэта будзе добрая справа. Сапраўды, усё можа дараваць Міласэрны Алах.

181. О, вы, вернікі, пост прызначаны вам, як быў ён прызначаны тым, што былі раней за вас, каб вы маглі дасягнуць праведнасці.

182. Пост вызначаны на пэўную колькасць дзён, але калі хто з вас нямоглы ці падарожнічае, той не пасціць у такія дні, а той, хто можа пасціць з вялікай цяжкасцю, абавязаны, каб адкупіцца, карміць бедняка. І калі хто робіць добрую справу з ахвотаю, таму ад гэтага будзе добра. І, каб вы гэта ведалі, пост карысны вам.

183. Месяц Рамазан ёсць месяц, у якім Кур'ан быў дадзены, як павучанне для чалавецтва, з яснымі доказамі павучання і пазнавання.

Таму, кожны, хто дома ў гэтым месяцы, павінен пасціцца увесь месяц. Але, калі хто хворы ці вандруе, той не пасціць у такія дні. Алах дае вам палёжку, а не цяжар, каб вы маглі потым папасціцца на такую колькасць дзён, і каб вы ўзвялічылі Алаха за тое, што Ён навучыў вас і каб вы былі Яму ўдзячныя.

184. І калі Мае слугі будуць пытаць цябе пра Мяне, кажы: Я блізка, Я адказваю на малітву таго, хто просіць, калі Мне шле малітву. Такім чынам, трэба ім слухаць Мяне і верыць у Мяне, каб яны маглі ісці шляхам правдзівым.

185. Ляжанне з жонкамі вашымі ў ноч паста дазволена вам законам. Яны адзенне ваша, як і вы -- адзенне іх. Алах ведае, што вы несправядліва зрабілі ў адносінах да саміх сябе, таму Ён звярнуўся да вас з міласэрнасцю і падарыў вам палёжку. Такім чынам, з гэтага часу дазволена вам ляжаць з імі і шукаць таго, што Алах загадаў вам. І яшчэ да таго часу, калі вы зможаце на світанні адрозіць белую нітку ад чорнай ніткі. Затым пасціце да прыходу ночы, і не заходзьце да жонак, бо вам трэба быць у мячэцях для пакланення. Гэта -- межы, устаноўленыя Алахам; глядзіце, не набліжайцеся да іх. Так Алах тлумачыць заповедзі Свое людзям, каб яны маглі засцерагчыся ад зла.

186. Не спажывайце багацце ваша толькі самі, цераз няпрауду, і не прапаноўвайце ўладам як хабар, са свядомым намерам несправядліва спажыць частку багацця іншых людзей.

187. Яны спытаюць цябе пра маладзікі. Скажы: "Яны -- спосаб вымярэння часу для агульнага добра чалавецтва і для паломніцтва". І не той праведнік, хто ўваходзіць у дом праз заднюю сцяну; але сапраўды праведнік той, хто баіцца Алаха. І трэба вам уваходзіць у дом праз дзверы; і бойцеся Алаха, каб вы маглі дасягнуць поспеху.

188. І змагайцеся ў імя Алаха з тымі, хто змагаецца супраць вас, але не рабіце беззаконня. Сапраўды, Алах не спрыяе тым, хто творыць беззаконне.

189. І забівайце іх, дзе б вы іх ні сустрэлі, і выганяйце іх адтуль, адкуль яны вас выгналі, бо ганенне горш за забойства. І змагайцеся з імі каля Свяшчэннай Мячэці, калі яны нападуць на вас там. Але, калі яны будуць змагацца з вамі, то і вы змагайцеся з імі; такая ёсць адплата няверным.

190. Але, калі яны адступяцца, то ... сапраўды, Алах Усёдара-
вальны і Міласэрны.

191. І змагайцеся з імі, пакуль не спыняць ганенне і не будзе
свабодна вызнавацца вера ў Алаха. Але, калі яны адступяцца, пом-
ніце, што варагаванне дапускаецца толькі супраць тых, што напа-
даюць.

192. Парушэнне святога месяца павінна быць кампенсаванае ў час
святога месяца і для ўсіх святых спраў ёсць закон адплаты. Таму,
хто парушае закон супроць вас, пакарайце яго за яго злачынства
настолькі, на колькі парушаны закон супроць вас. І бойцеся Алаха,
і ведайце, што Алах з тымі, хто богабаязны.

193. І будзьце шчодрымі ў імя Алаха, і не стварайце сабе пагібе-
лі сваімі ўласнымі рукамі, і рабіце дабро, сапраўды, Алах спрыяе
тым, хто робіць дабро.

194. І рабіце паломніцтва і "Умра" дзеля Алаха; але, калі што
стрымае вас, — тады прынясіце ахвяру, калі можаце і не галіце
галавы, пакуль ахвяра не дойдзе да месца прызначэння. Але, калі
хто з вас нямоглы, або хварэе галавой, належыць яму выкупіцца
пастом, або раздачай міласціны, або ахвяраю. Але, калі вам не
пагражае небяспека, тады таму, хто зробіць "Умра" замест "Хадж"
належыць зрабіць ахвяру па яго магчымасці. Але таму, хто не змо-
жа знайсці ахвяру, належыць пасціцца тры дні ў час паломніцтва
і сем дзён, вярнуўшыся дамоў; усяго дзесць дзён. Гэта адносіцца
да тых, чья сям'я не жыве блізка ад Свяшчэннай Мячэці. І бойцеся
Алаха, і ведайце, што Алах суровы ў пакаранні.

195. Месяцы паломніцтва добра вядомыя; хто вырашыць зрабіць па-
ломніцтва ў гэтыя месяцы, павінен памятаць, што ў час яго не па-
вінна быць брыдкаслоўя, ні беззаконня, ні сварак. І Алах ведае
пра ўсё добрае, што робіце. І вазьміце неабходныя прыпасы, але
найлепшым з прыпасаў ёсць праведнасць. І бойцеся Мяне аднаго,
о людзі разумныя.

МУХАМАДУН -- РАСУЛУ ЛЛАГІ

/ Мухамед -- пасланнік Алаха /

У наступным урынку з "Гісторыі пасланнікаў і цароў" арабскага гісторыка / ат-Табары, памёр у 310 г. хіджры, 923 г.н.э. / да-ещя найбольш вядомае апісанне выгляду Прарока / хай будзе бла-слаўлёны Алахам /, як расказваў аб гэтым Алі / чацвёрты халіф /.

Калі у Алі спыталі, як выглядаў Прарок, ён сказаў наступнае: "Мухамед быў сярэдняга росту, не высокі і не нізкі. Твар у яго быў ружова-белы, вочы цёмныя, валасы густыя, з бляскам, вельмі прыгожыя. Твар абрамляла барада. Другія валасы вольна спадалі на плечы, часам валасы завязваў у два ці чатыры пучкі. Да 63 гадоў у яго не было практычна сівых валасоў. Хада яго была вельмі энер-гічнай, здавалася што ён з кожным крокам адрываўся ад зямлі. І ра-зам з тым рух яго быў такім лёгкім, быццам ён і не дакранаўся яе. Аднак у хадзьбе яго не было важнасці, уласцівай некаторым вялі-кім панам. На твары яго было столькі дабрыні, што нельга было адарваць вачэй. Галодным было дастаткова глянуць на яго, як яны адразу забывалі пра яду. Пакутнікі забывалі пры ім пра свае беды, зачараваныя мягкасцю рысаў яго твару і яго мовы. Усе, хто яго ба-чылі, былі адзінадушнымі ў тым, што ніколі ні раней, ні пазней не сустракалі яны чалавека, бяседа з кім была бы настолькі пры-ёмнай".

Кароткая гісторыя з жыцця прарока Мухамеда. Адноўчы ноччу ў месяцы Рамазан 609 г.н.э. Мухамеду, будучаму прароку, у пячоры Хіра, нападалёку ад Меккі было цудоўнае абвяшчэнне / Вахі /. Ён пачуў голас, які сказаў: "Я, Джабрыл / Гаурыіл /, анёл, пасланы

Усявышнім, паведаць табе, што Ён выбраў цябе, каб ты перадаў людзям Яго вучэнне". Першае приказанне было наступным: "Чытай! У імя Госпада твайго, які стварыў чалавека з згустка. Чытай! І Бог твой шчадрэйшы, які навучыў пісьму, навучыў чалавека таму, чаго ён не ведаў".

Гэтыя словы складаюць першыя пяць аятаў 96 суры Кур'ана. У Кур'ане таксама ёсць усе астатнія адкравенні, якія паведаны Мухамеду на працягу наступных 23 гадоў, да самай смерці Прарока ў 632 г. н.э.

Мекка была радзімай Ісламу. У пачатку 7 ст. яна была квітнеючым горадам з насельніцтвам каля 10 тыс. чалавек. Горад стаў на перасячэнні асноўных гандлёвых шляхоў, якія ішлі праз Аравійскі паўвостраў, які межаваў ■ дзвюма самымі магутнымі дзяржавамі таго часу — Візантыйскай імперыяй і Персіяй.

Мекка была вядома сваім храмам, які называўся Кааба, пабудаваным прарокам Ібрагімам са сваім сынам Ісмаілам. Кааба прыцягвала да сябе мноства паломнікаў. Уяўляла сабою будынак кубічнай формы.

Такімі былі абставіны ў той час, калі Мухамед упершыню пачаў адкравенне ў пячоры Хіра. Яму было каля 40 гадоў. Араб, які нарадзіўся пасля смерці свайго бацькі / Абдалах Абу ал-Муталіб / не умеў ні пісаць ні чытаць. Ён стаў хадзіць з караванам, як яго бацька. Да жаніцтва ён вадзіў караваны ў Сірыю, Йемен і на ўсход Аравіі. Ужо ў маладосці Мухамед праявіў такія якасці, якія вылучалі яго сярод аднагодкаў. Ён быў сумленным чалавекам ва ўсіх адносінах, за што атрымаў ганаровае прозвішча "Аль-Амін" — дастойны даверу.

Мухамед перажываў вялікую незадаволенасць тымі адмоўнымі з'явамі, якія праяўляліся ў акаляючым яго грамадстве / язычніцтва,

разбэшчанасць, помслівасць, азартныя гульні і шмат іншага /. Усё часцей і часцей ён хадзіў у пячору Хіра, дзе на працягу 5 гадоў правадзіў месяц Рамазан, які тады прыпадаў на сярэдзіну зімы.

На пятым годзе яму упершыню было адкрыццё Джабрыла. Калі Вахі знік, Мухамед вярнуўся дамоў глыбока узрушаны перажытым і аб усім расказаў сваёй жонцы Хадыджы. Так як ён быў вельмі ўзрушаны, Хадыджа зрабіла усё, каб супакоіць яго. Назаўтра яны пайшлі да яе стрычнага брата Варакі ібн Науфаля, сляпога старога, які прыняў хрысціянства і быў знаўца па пытаннях рэлігіі.

Не паспеў Мухамед скончыць свой расказ, як Варака усклікнуў: "Калі ты мовіш прауду, то гэта можна параўнаць з тым, як Закон быў паведаны Майсеем. Калі Гасподзь падоўжыць мае дні, то я выступлю у тваю абарону, калі на цябе будуць ганенні". "Што? — усклікнуў Мухамед — На мяне будзе ганенне за тое, што я гавару аб Усявышнім і яго бласлаўленні ?!". "Так, — адказаў Варака. Ні адзін прарок не пазбегнуў ганенняў свайго народу".

Калі памёр дзядзька і апякун Мухамеда Абу Таліб, галавой сям'і стаў другі дзядзька Абу Лахаб, які абвясціў Мухамеда па-за законам. Цяпер кожны мог беспакарана забіць Мухамеда. Не маючы другога выйсця, Мухамед пакінуў Мекку і пайшоў у суседні Таіф. Аднак жыхары гэтага паселішча аднесліся да яго яшчэ горш, чым мекканцы. Прарок вярнуўся ў свой горад. Пасля шматлікіх заклікаў і тлумачэнняў невялікая група жыхароў Ясрыба / пазней гэты горад стаў вядомы пад назвай Медына / заявілі аб прыхільнасці да вучэння Мухамеда і пачалі прапаведваць яго ў сваім горадзе. На наступны год з Медыны ў Мекку прыйшло 12 паломнікаў, якія заявілі аб прыхільнасці да новай веры і прыняцці Ісламу. Дамоў яны вяртадзіся ў суправаджэнні пасланніка з Меккі Масаба ібн Умайра, якому Прарок даручыў тлумачыць Іслам у Медыне.

Дзейнасць Масаба ібн Умайра мела такі поспех, што на наступны год з Медыны ў Мекку прыбылі дзесяткі людзей, прынятых Іслам. Яны прапанавалі Прароку і ўсім мусульманам, якіх праследавалі, пераехаць з імі ў Медину.

Пасля суровых праследаванняў мусульман у горадзе Мекка, Алах дае дазвол на перасяленне — хіджру.

Мухамед параіў, каб мусульмане перабіраліся з Меккі ў Медину невялічкімі групамі, таму што пры масавым выйсці мекканцы маглі перашкодзіць ім. Так маленькімі групамі яны пачалі пакідаць горад. Гэта падзея атрымала назву хіджра і яна абвясціла аб стварэнні незалежнага мусульманскага грамадства і дала пачатак адліку мусульманскага летазлічэння.

Да гэтага мусульмане перажывалі зялікія цяжкасці. Пасля хіджры насталі часы адноснай бяспекі і прагрэсу, што дазволіла заснаваць дзяржаву, усе структуры якой грунтаваліся на прынцыпах Ісламу.

Мухамед быў чалавекам практычнага складу. Таму ён адразу ўзяўся за выхаванне мусульман у духу Кур'ана. Тым самым устанавіліся правілы для мусульман ва ўсіх сферах іх жыццядзейнасці.

Варагуючыя абшчыны не прызнавалі ніякіх правіцеляў і не было ніякіх форм дзяржаўнай улады. Мухамед склікаў прадстаўнікоў усіх абшчын — мусульман, арабаў-язычнікаў, гэбраў і хрысціян і прапанаваў стварыць абшчыну. Прапанова была прынята і Мухамед узначаліў аб'яднаную абшчыну / бо мусульман было большасць /.

Першае, што яму трэба было зрабіць — гэта упарадкаваць закон абшчыны. Тэкст законаў, які захаваўся да нашых дзён, з'яўляецца першай вядомай у свеце пісанай канстытуцыі. У ёй вызначаны правы і абавязкі главы дзяржавы, яго грамадзян. Ёсць палажэнні пра та-

кія бакі жыцця, як ваенная справа, правасуддзе, адукацыя, сацыяльнае забеспячэнне і г.д. Адметнай асаблівасцю гэтых законаў з'яўляецца талерантнасць у самым шырокім сэнсе гэтага слова: мусульмане і немусульмане ў роўнай ступені мелі права карыстацца не толькі свабодай веравызнання, але і свабодай перад законам і правасуддзем. Мусульманскае права не прымянялася да немусульманаў ні ў грамадзянскіх, ні ў крымінальных справах.

Затым Мухамед узяўся за арганізацыю мусульманскай абшчыны — дзяржавы, заключыўшы шэраг абарончых саюзаў з суседнімі плямёнамі. Умацаваўшы такім чынам сваё палажэнне, ён забараніў мекканскім караванам, якія накіроўваліся ў Сірыю, Егіпет ці Ірак праходзіць праз зямлю Ісламскай дзяржавы.

Значная перамога ў бітве пры Бадры / у 2 год хіджры / была атрымана 300 мусульманамі, якія змагаліся супраць 950 язычнікаў-мекканцаў. Перамога мусульман адмоўна адбілася на эканамічным палажэнні Меккі. Пры гэтым Мухамед вялікадушна прапанаваў мекканцам заключыць перамір'е.

Пасля прымірэння мусульман з Меккай у Мухамеда былі развязаны рукі ў адносінах з Візантыйскай імперыяй, якая без ваганняў казніла паслоў Мухамеда, а таксама сваіх падданных, калі яны прымалі Іслам. Ён таксама змог удзяліць больш увагі астатняй частцы Аравійскага паўвострава, адкуль у Мэдну прыбывалі дзесяткі пасланцоў, прымаўшых Іслам. Да моманту смерці Прарока / хай будзе бласлаўлены Алахам / увесь Аравійскі паўвостраў, а таксама некаторыя раёны Палестыны і Ірака уваходзілі ў Ісламскую дзяржаву. Узнікшая у першы год хіджры ў адным з раёнаў Медыны, яна пашырылася на тэрыторыю 3 млн. км² і мела уласныя фінансы, навучальныя, ваенныя, адміністрацыйныя і прававыя установы, неабходныя для незалежнага існавання і развіцця.

ЗАЛАТАЯ АРДА — ДЭШТ-І-КЫПЧАК

Гэта магутная у XIII — XIV стагоддзях дзяржава вядома таксама пад назвай Улус Джучы, Блакiтная Арда. Узникла на пачатку 40-х гадоў XIII ст. у заходняй частцы тэрыторыі імперыі Чынгiзхана. Заснавана унукам Чынгiзхана — Бату-ханам. Залатая Арда спачатку ўключала тэрыторыі ад Іртыша да Урала. Усходняя частка улуса Джучы / Заходняя Сібір / атрымала назву Блакiтнай Арды. Бату-хан у выніку паходаў 1236 — 1240 далучыў да сваіх уладанняў Паволжа, кыпчацкія стэпы, Паўночны Каўказ, Крым, Харэзм, пакарыў рускія княствы.

Спачатку Залатая Арда была часткаю / адным з трох улусаў / імперыі Чынгiзхана. Але ў 70-я гады XIII ст. яна фактычна незалежная ад вялікага хана. У канцы XIII — пачатку XIV ст. хан Залатой Арды прыняў Іслам і не стаў прызнаваць вярхоўнай улады вялікага мангольскага хана. Улада залатаардынскіх ханаў пашырылася на заваяваную тэрыторыю ад Фінскага заліва і нізін Дуная на захадзе да Іртыша і нізін Обі на ўсходзе, ад Чорнага, Каспійскага, Аральскага мораў і возера Балхаш на поўдні да Наўгародскіх зямель на поўначы.

Першапачатковай сталіцай Залатой Арды быў пабудаваны ў 1254 г. на Волзе горад Сарай-Бату / каля сучаснай Астрахані /, а ў I-й палавіне XIV ст. — горад Сарай-Берке / каля сучаснага Валгаграда /. Аб пераўтварэнні Залатой Арды ў самастойную дзяржаву сведчыць чаканка манеты з імем Менгу-Цімура / 1266 — 82 / — унука Бату-хана.

Пасля смерці Менгу-Цімура ў Залатой Ардзе разгарэлася міжусобная вайна, у якой перамогу атрымала частка арыстакратыі мусульманскага веравызнання. Яна вылучыла на ханскі трон унука Менгу-Цімура — Узбека / 1313 — 42 /.

Пры Узбеку і яго сыне Джанібеку / 1343 — 57 / Залатая Арда стала адной з найбольшых дзяржаў сярэднявечча. На працягу 45-гадовага праўлення Узбек і Джанібек цвёрда трымалі уладу ў сваіх руках, бялітасна душылі любое праўленне самастойнасці сваіх васалаў. Царэвічы шматлікіх улусаў выконвалі усе іх загады. Армія Залатой Арды ў часы Узбека і Джанібека налічвала каля 300 тыс. воінаў.

У выніку прыдворных змоў і смутаў у канцы 50-х гадоў былі забіты многія царэвічы з роду Узбека. Пасля забойства Джанібека / 1357 / на працягу 1375 — 1380 гадоў на троне пабывалі 25 ханаў.

У выніку фэадальнага драблення ў 70-х гадах XIV ст. Залатая Арда фактычна падзялілася на дзве часткі: у раёнах на захад ад Волгі правіў цемнік Мамай, ва усходніх раёнах — Урус-хан. Унутранае бяэладдзе выкарысталі маскоўскія князі. Вайна з Масквой прынесла паражэнне Мамаю на Куліковым полі / 1380 /. Часовае аднаўленне адзінства Залатой Арды адбылося пры хане Тахтамшы, які ў 1380 г. разбіў Мамаю на р.Калка, а праз два гады / 1382 / заняў і спаліў Маскву. Але і гэта адзінства мела ілюзорны характар. Тахтамш фактычна аказаўся ў залежнасці ад Цімура і яго заваёўніцкіх планаў. Разгром Цімурам войск Тахтамшы ў 1391 і 1395 гадах, разрабаванне Сарая былі канцом палітычнага адзінства Залатой Арды. Апошнюю спробу аб'яднаць Залатую Арду зрабіў Едыгэй / памёр у 1419 г. /.

Складаныя працэсы фэадальнага драблення ў другой палавіне XV ст. прывялі да распаду Залатой Арды на Казанскае і Астраханскае ханствы, Нагайскую Арду, уласна Вялікую / Заволжскую / Арду і Крымскае ханства.

Паяўленне ў складзе насельніцтва Беларусі шорска-татарскага насельніцтва стала вынікам безупынных і разнастайных зносін

Вялікага княства Літоўскага / ВКЛ / з Залатой Ардой. На працягу XIII ст. войскі залатаардынскіх ханаў пастаянна наведвалі Беларусь. Сярод гарадоў, разбураных татарамі у 40-я гады XIII ст., называюцца Слонім і Наваградак, якія мелі вялікае значэнне у перыяд узнікнення беларуска-літоўскай дзяржавы. Атрады цемніка Нагая паміж 1280 і 1288 гг. пабывалі у Бярэсці, Наваградку і Гародні.

Устанаўленне улады Гедымінавічаў над землямі сучаснай Беларусі дазволіла ім разам пазбегнуць ардынскага ярма. Здоўга да Масквы / чые феодалы доўгі час былі вернымі васаламі і слугамі Чынгізідаў / літоўская дынастыя кінула смелы выклік Залатой Ардзе. Менавіта Вільня на доўгія дзесяцігоддзі стала асноўным цэнтрам "збірання" рускіх земляў. Разгром Альгердам ардынцаў у бітве ля Сініх Водаў / 1362 / дазволіў пашырыць уладанні ВКЛ на поўдні да вусця Дняпра і Днястра, устанавіць уладу Гедымінавічаў над Кіеўскім і Валынскім княствамі, Падоліяй, Чарнігаўшчынай і Севершчынай. Альгерду — за два дзесяцігоддзі да Кулікоўскай бітвы — удалося нанесці першае буйное паражэнне, якое мела не толькі тактычнае, але і стратэгічнае значэнне: страту Ардою кантролю над значнымі тэрыторыямі, якія складалі некалі ядро Кіеўскай Русі.

Узаемаадносіны ВКЛ і Залатой Арды не былі увесь час толькі варожымі. Ім здаралася заключаць саюзы супроць агульных праціўнікаў. Вялікі князь Гедымін, Вітаут і інш. запрашалі татар з Залатой Арды, выкарыстоўвалі іх у барацьбе з Тэўтонскім ордэнам. Татары удзельнічалі у вайне Гедыміна з крыжакамі яшчэ у 1319 г. У 1350 г. ардынскія атрады удзельнічалі у паходзе вялікага князя Кейстута у Польшчу і г.д.

На Беларусі знаходзілі прытулак збеглыя ханы і прэтэндэнты на ханскі трон у Залатой Ардзе. Пра гэта паведамляюць арабскія гісторыкі. Рукнедзін Бейбарса у сваім летапісе піша: "У тым го-

дзе / 701 хіджры, г.з. 1301 — 1302 гг. / уцёк Каракісек, сын Джэкі; сын Нагая. Разам з ім уцяклі сваякі яго — Джэрыкцемір і Юлукту. Здарылася гэта так. Калі Такта забіў брата свайго Сарайбугу і сына Нагая — Турая / за мяцеж супраць хана /, ён... загадаў прывесці да яго Каракісека. Тады Каракісек з двума сваякамі уцёк. Трапілі яны ў краіну Шышымен, у мясцовасць Будуль, што недалёка ад Кракава. Разам з імі было і 3000 воінаў. Усе яны засталіся ў Шышымене, пераязджалі з месца на месца і здабывалі сабе ежу мячамі сваімі да нашага часу" / В.Тызенгаузен. Зборнік матэрыялаў, якія адносяцца да гісторыі Залатой Арды. Т.І.Спб. 1884. С.119 /.

У сакавіку 1395 г. на Беларусь пасля паражэння ад Цімура адступіў вялікі хан Тахтамаш са сваёй дружнай. Гасцінна прыняты Вітаўтам, ён пасяліўся ў Лідзе. Тут хан жыў у асобным доме, які захаваў на доўга назву Тахтамашава двара. К гэтаму часу ВКЛ здабыло славу надзейнага прыстанішча для выгнанцаў / вядома, напрыклад, што група мурзав на чале з Мансурам Кіятам Мамаевічам эмігравала ў ВКЛ пасля бітвы на Куліковым полі. Лекса Мансуравіч хутка атрымаў велізарныя воласці / Глінск, Палтава / на ўсход ад Дняпра і даў пачатак роду Глінскіх.

Вітаўт адразу ацаніў новыя магчымасці, што узніклі ў выніку паяўлення ў яго дзяржаве звергнутага ардынскага уладара, які шукаў дапамогі, каб вярнуцца на трон. Паводле летапісу Вітаўт гаварыў: "Пасадзім у Ардзе на царства ... Тахтамаша ... і тое усё будзе наша, і мы не толькі Літоўскай зямлёю і Польскай валодаць будзем, але і усімі вялікімі княствамі рускімі".

Прыведзеныя словы вельмі выразна і дакладна перадаюць планы і намер вялікага князя: зрабіць Тахтамаша сродкам сваёй палітыкі, з яго дапамогаю дамагчыся, у прыватнасці, кантролю над Вя-

лікім Уладзімірскім княствам / якое яшчэ лічылася васалам Арды /, мажліва, і іншых знешнепалітычных задач. Атрымаўшы у асобе Тахтамыша законнага прэтэндэнта на ханскі трон, Вітаут пачаў дзейнічаць. У выніку паспяховага паходу Вітаута і Тахтамыша пад Азоў / 1397 / у рукі пераможцаў трапіла багатая здабыча і шмат ваеннапалонных татарцаў, якія былі паселены каля Вільні, у Лідскім, Ашмянскім, Наваградскім і Берасцейскім паветах (атрымалі права грамадзянства). Другі паход Вітаута і Тахтамыша супраць ардынцаў / 1399 / завяршыўся паражэннем іх войска на берагах р.Ворскла. Вітауту пашчасціла ўцячы "у малой дружыне ... коней перамяняючы". Уцёк і Тахтамыш. Ён апынуўся у Сібіры, спрабаваў самастойна захапіць ханскі трон, але быў забіты. Кантакты з Залатой Ардой захоўваліся, і нашчадкі Тахтамыша працягвалі лічыць Літву магчымай саюзніцай у барацьбе за адраджэнне сваёй улады над "Улусам Джучы". У 1409 г. да Вітаута прыбыў са сваім атрадам сын Тахтамыша царэвіч Джалал-эд-Дзін, які прымаў удзел у Грунвальдскай бітве /1410/ супраць Тэўтонскага ордэна. У ордэнскіх хроніках адзначаецца, што галоўнакамандуючы ордэнскім войскам вялікі магістр Ульрых фон Ёнгінген загінуў у бітве ад рукі татарскага хана Багардзіна.

Пасля Грунвальда татары удзельнічалі у ваенных дзеяннях да падпісання перамір'я з ордэнам у 1411 г. Летам гэтага ж года пры падтрымцы Вітаута Джалал-эд-Дзін падпарадкаваў сваёй уладзе Крым. Зімою 1412 г. ён захапіў трон у Залатой Ардзе, але ўжо ў жніўні 1412 г. эмір Эдыгей / даўні вораг Вітаута / арганізаваў забойства Джалал-эд-Дзіна і узвёў на трон брата яго Керым Берды. Не жадаючы змірыцца з гэтым, Вітаут вылучыў новага кандыдата, У 1413 г. у Вільні ханам Залатой Арды быў урачыста абвешчаны малодшы сын Тахтамыша -- Бетсуб-хан. Упершыню у гісторыі Залатой Арды яе правіцель быў каранаваны ў літоўскай сталіцы, па волі вялікага князя прыняў ханскую шапку з яго рук.

Бетсуб-хан разом са сваім атрадам прымаў удзел у вайне з ордэнам, а у канцы 1414 г. адправіўся у паход на Залатую Арду. Але экспедыцыя прэтэндэнта пасля першых поспехаў / яго падтрымалі некаторыя улусы / закончылася няудала. Яго саюзнікам прыйшлося ўцякаць у Літву, а сам Бетсуб-хан загінуў у сутычцы з войскамі Эдыгея. Адносіны ВКЛ з Ардою зноў абвастрыліся. У 1416 г. войскі Эдыгея спустошылі землі Украіны, захапілі Кіев.

Тым часам Вітаут выставіў новага кандыдата на ханскі трон — сына Тахтамышы — Ерымфердэна. Ён таксама быў каранаваны ў Літве і на кароткі час захапіў уладу ў Ардзе. Керым Берды быў забіты, але Эдыгей узвёў на трон новага кандыдата — Дэрвіш-хана, скінуўшы Ерымфердэна. Але ў 1420 г. саюзнікі Вітаута — мурзы улуса Шырын адзейснілі новы пераварот. Дэрвіш-хан і Эдыгей былі забіты. У 1422 г. сталіца Залатой Арды Сарай дасталася прыхільніку Літвы — хану Даўлет Берды. Але вялікі князь літоўскі пасварыўся з ім і хан вымушаны быў шукаць схаванкі ў Крыме, спрабуючы пасля дабіцца ад магутнейшага уладара падтрымкі. З прэтэнзіямі на трон выступіў Улуг Мухамед, сын Джалал-эд-Дзіна. У 1423 г. ён шукаў прытулку ў Вітаута. Дабіўшыся ў 1424 г. улады пры падтрымцы Вітаута ён вёў жорсткую барацьбу з іншымі прэтэндэнтамі / у 1425 г. на уладу ў Залатой Ардзе адначасова прэтэндавалі шэсць ханаў / і толькі ў 1429 г. устанавіў сваю уладу над усёй Залатой Ардой.

У 1433 Улуг Мухамед падтрымаў князя Баляслава Свідрыгайлу, прэтэндэнта на літоўскі трон, але вясной выслаў свае атрады на дапамогу яго саперніку — брату Вітаута князю Жыгімонту Кейстутавічу. Свідрыгайла ў сваю чаргу падтрымаў саперніка Улуг Мухамеда — Кічы Махмеда. Урэшце рэшт трон у Ардзе дастаўся трэцяму іх праціўніку — Саід Ахмеду, а Улуг Мухамед у 1437 г. зноў апынуўся ў ВКЛ і быў паселены са сваімі татарамі на Се-

вершыне. Адтуль, між іншым, ён хутка перасяліўся у Ніжні Ноуга-
рад, пасля у Казань і стаў заснавальнікам тамтэйшай ханскай дына-
стыі. Адзін з яго сыноў стаў першым ханам васальнага ад Масквы
Касімаўскага царства.

Сеід Ахмед прымаў актыўны ўдзел у грамадзянскай вайне у ВКЛ,
падтрымліваючы Свідрыгайлу, а пасля сына Жыгімонта Кейстутавіча —
Міхаіла. Тады новы вялікі князь Казімір Ягайлавіч і яго саветнікі
падтрымалі другога праціўніка Саід Ахмеда — Хаджы Гірэя. Пры пад-
трымцы войск ВКЛ / узначальваў Радзівіл / і князёў шырынскіх ён
захапіў Крым і стаў заснавальнікам дынастыі Гірэяў. Дарэчы, ле-
генда, запісаная у XVI ст., сведчыць, што гэты хан нават нарадзіў-
ся у Троках / цяпер Тракай/, што магло быць і прадай.

У 1455 г. пасля разгрому войска Сеід Гірэя Хаджы Гірэем —
стаўленікам ВКЛ — Сеід Гірэй уцёк у Кіеў. Хутка ён быў перавезе-
ны у Вільню, пазней паселены у Ковенскім замку, дзе і памёр.

Пацярпеўшы паражэнне ў барацьбе за крымскі трон у 1478 г. уцяк-
лі у ВКЛ сыны Хаджы Гірэя — Даўлет і Айдар, але ўжо ў пачатку
1480 г. яны з'ехалі у Маскву. У 1502 г. пасля разгрому войска
Вялікай Арды крымскім ханам Менглі Гірэем, апошні хан Вялікай
Арды Шэйх Ахмед / Шах-Ахмат / з братамі Хаджы-султанам і Халек-
султанам, сынамі і прыдворнымі схаваліся у ВКЛ. Тут ён знаходзіў-
ся на палажэнні ганаровага палонніка, але тытулаваўся "царом
Заволжскім" і суправджаў Жыгімонта I у некаторых урачыстых вы-
ходах. Толькі вясною 1527 г. па просьбе нагайскіх татараў ён
быў адпушчаны ў Арду. Такім чынам, палітыка Вітаўта у адносінах
да Залатой Арды мела на мэце з аднаго боку замацаваць бяспеку
граніц, а з другога — набыць саюзнікаў, выкарыстаць татарскае
войска для барацьбы з маскоўскімі князямі. Гэту палітыку ўасноў-
ным працягвалі і вялікія князі Вялікага княства Літоўскага пасля
Вітаўта.

НЕВЯДОМАЕ АБ ВЯДОМЫМ

Праглядаючы старыя паперы мне трапілася цікавая кніга Фелікса Зыгмунта Верамея "Польшча сёння і заўтра", якая надрукавана ў Варшаве ў выдавецтве "Наша ксянгарня" у 1979 г. На старонцы 170-й пачынаецца артыкул "Гайналіца і гейнал". Змяшчаем ксеракопію часткі артыкула і пераклад для тых, хто не чытае на польскай мове.

HAJNALICA I HEJNAŁ

Codziennie w całej Polsce o godzinie 12.00 można usłyszeć przez radio transmitowany z Krakowa Hejnał Mariacki. Lubimy tę melodię i chętnie jej słuchamy, ale warto wiedzieć, że hejnał ten jest również jednym z wielu najstarszych krakowskich zabytków. Legenda utrzymuje, że grano go od XII w., a w 1241 r., gdy Tatarzy oblegali Kraków, strzala tatarska trafiła w krtań trębacza i dlatego melodia nagle się urywa. Według znawców przedmiotu, legenda o tatarskiej strzale powstała znacznie później, początki hejnału natomiast ściśle związane są z dziejami kościoła Mariackiego i z inną legendą.

Hejnał zawsze odgrywano z wyższej wieży kościoła Mariackiego. Dlaczego jego wieże nie są jednakowej wysokości? Otóż mieli je budować dwaj bracia — murarze. Jeden był uczciwym mistrzem, ■ drugi partaczem. Uczciwy położył pod swoją wieżę solidne fundamenty, a partacz o wiele słabsze. Gdy partacz uświadomił sobie, że jego brat będzie mógł na ~~swoich~~ fundamentach zbudować wyższą wieżę, wpadł w złość, wywołał brata nad Wisłę, przebił go nożem i wrzucił do rzeki. Kiedy kościół był gotowy, partacz stanął na wyższej wieży, zebranemu tłumowi opowiedział o bratobójstwie i o dręczącym go sumieniu, a potem wbił sobie w pierś ten sam nóż i runął z wysokości na Krakowski Rynek. Nóż bratobójcy zawieszono w Sukiennicach, gdzie do dzisiaj znajduje się jego kopia. Miał on odstraszać złoczyńców od niecznych zamierów.

"Штодзень ва усёй Польшчы а 12.00 можна пачуць па радыё трансляцыю Мар"яцкага гэйнала / гэта венгерскае слова азначае золак, песня абуджэння, чуйнасць — заўвага рэд. /. Любім гэту мелодыю і ахвотна яе слухаем, але трэба памятаць, што гэты гэйнал з"яўляецца таксама адным з найстарэйшых кракаўскіх помнікаў. Легенда да-носіць, што выконваўся ён з XII ст., а ў 1241 г., у час татарскай аблогі Кракава, татарская страла трапіла ў горла трубацу і таму

мелодыя раптоўна перарываецца.

Паводле знаўцаў гісторыі легенда пра татарскую стралу узнікла значна пазней. Пачатак гейналу песна звязаны з гісторыяй Мар'янскага касцёла з іншай легендай.

Гейналя заўсёды гралі з больш высокай вежы Мар'янскага касцёла. Чаму яго вежы рознай вышыні? Будавалі іх два браты-муляры. Аднаму быў сумленны майстар, а другі партач. Сумленны паклаў пад сваю вежу грунтоўны фундамент, а партач намога слабейшы. Калі ж партач зразумеў, што яго брат зможа на сваім фундаманце пабудаваць вышэйшую вежу, раззлаваўся, выклікаў брата да Віслы, забіў яго ударам нажа і укінуў цела ў раку.

Калі касцёл быў ужо пабудаваны, партач падняўся на вышэйшую вежу і натоўпу людзей, які сабраўся каля касцёла, расказаў аб тым, што замардаваў брата і пра тое, што яго дранчыць сумленне. Апасля усадзіў сабе ў грудзі гэты самы нож і рынуўся з вышыні на Кракаўскі Рынак. Нож братазабойцы выставілі ў Сукенніцах, дзе і сёння знаходзіцца яго копія. Ён павінен быў адстрашваць магчымых злачынцаў ад іх ганебных намераў.

З ГІСТОРЫІ ПАСЕЛІШЧАЎ ТАТАР У БЕЛАРУСІ

/ Артыкул доктара гістарычных навук, прафесара А.П.Грышкевіча, надрукаваны ў "Веснях АН БССР", № 6, за 1981 перадрукаваны з дазволу аўтара. Выказваем яму за гэта шчырую падзяку. /

Этнічныя працэсы, якія адбываліся ва Усходняй Еўропе перыяду феадалізму, яшчэ недастаткова вывучаны. Яны прыцягваюць усё большую ўвагу даследчыкаў, бо дазваляюць асветліць не толькі палітычныя, але і этнічныя сувязі народаў. Немалы інтарэс уяўляе вывучэнне асаблівасцей развіцця такой этнічнай групы, як беларускія татары. Трэба заўважыць, што ў дзяржаўнай літаратуры ўжываўся тэрмін «літоўскія татары». Гэты тэрмін паходзіць ад назвы дзяржавы — Вялікага княства Літоўскага, у якім з канца XIV ст. сяліліся татары. У трох невялікіх артыкулах, выданых у БССР, ужываецца правільны з этнаграфічнага пункту гледжання тэрмін «беларускія татары».

Спецыяльных прац пра беларускіх татар у літаратуры мала. Яны закранаюць асобныя бакі гісторыі і жыцця татар у Беларусі¹. З гэтых прац трэба вылучыць манаграфію С. Крычынскага, у якой аўтар ахапіў значнае кола пытанняў. Аднак у гэтай манаграфіі не адлюстраваны жыццё і побыт беларускіх татар на тэрыторыі БССР, разглядаецца гісторыя галоўным чынам татар-феадалаў.

У дадзеным артыкуле на аснове літаратурных даных, звестак з апублікаваных і неапублікаваных крыніц, у тым ліку матэрыялаў магнацкіх архіваў, зроблена спроба асветліць гісторыю паселішчаў беларускіх татар, іх сацыяльна-эканамічнае становішча і культуру.

У XIV—XVI стст. у перыяд існавання Залатоў Арды і пасля яе распаду адбывалася фарміраванне асобных цюркамоўных народнасцей пад агульнай назвай — татары. Розныя гістарычныя ўмовы, складанне асобных феадальных дзяржаў прывялі да выдзялення асобных татарскіх народнасцей. Да найбольш буйных з іх належалі казанскія, астраханскія, сібірскія, крымскія, касімаўскія татары. Пры фарміраванні гэтых народнасцей ўключалі ў свой склад іншыя этнічныя групы.

Гістарычныя і палітычныя ўмовы, у якіх адбываліся фарміраванне і развіццё гэтых татарскіх народнасцей, акрэслівалі і развіццё іх мовы і культуры, якія мелі пэўныя адрозненні ў розных татарскіх народнасцей. У працэсе ўзаемадзеяння народаў Усходняй Еўропы, як лічыць рад савецкіх даследчыкаў, у тым ліку і беларускія (М. Я. Грынблат), склалася яшчэ адна татарская народнасць. Гэта так званыя літоўскія, або беларускія, татары². Іх продкі перасяляліся ў канцы XIV — пачатку XV ст. з Залатоў Арды і Крыма ў Літву і Беларусь у раёны Трокаў, Вільні, Коўна, Ліды, Крэва, Навагрудка, Гродна. Утварэнне Вітаўтам паселішч ваеннаслужылых татар («людзей рыцарскіх») паблізу граніц з Тэўтонскім Ордэнам мела ваенна-палітычныя мэты. У часы праўлення Вітаўта ў войску Вялікага княства Літоўскага было некалькі татарскіх атрадаў. У Вільні, Троках (па-цюркску Турк), Навагрудку (Ені-Шэхір), сяле Сорак-Татары (Кырк-Татар) былі пабудаваны мячэці. Новыя пасяленцы ў 20-х гадах XV ст. з Крыма былі таксама прыняты ў Вялікім княстве Літоўскім.

Частка татарскіх пасяленцаў запрашалася вялікімі князямі літоўскімі з Арды на ваенную службу. Некаторыя з іх беглі сюды, ратуючыся ад пагалоўнага знішчэння ў час міжусобіц у Аразе ці Крыме, і таксама прымаліся на ваенную службу. Меншую частку беларускіх татар складалі ваеннапалонныя. Апошняя буйная група крымскіх татар з ліку ваеннапалонных была паселена на тэрыторыі Літвы, Беларусі і Украіны ў пачатку XVI ст.³ Узятая ў палон у бітве 1506 г. пад Клецкам крымскія татары былі паселены ў Мінску (Татарскі канец, цяпер раён гасцініцы «Юбілейнай»), Клецку (Татарская слабада) і навакольных мястэчках. Частку палонных пасялілі ў даўніх татарскіх сёлах.

Беларускія татары ў асноўным паходзілі з Залатоў Арды і Крым-

скага ханства, якое канчаткова ўтварылася ў 40-х гадах XV ст., калі распалася Залатая Арда. У Залатой Ардзе ў XIII—XV стст. адбылася некаторая нівеліроўка мовы і культуры цюркамоўных плямён. У той жа час у XV—XVI стст. яшчэ існавалі прыкметныя адрозненні паміж першымі групамі татар-пасяленцаў у Беларусі і крымскімі.

Яшчэ ў 1239 г. татара-манголы захапілі стэпавую частку Крыма і пакарылі мясцовае насельніцтва (аланаў, грэкаў, полаўцаў, славян, армян). У XIV ст. тут узмацніўся ўплыў буйных феадальных родаў Шырын, Барын, Аргын і Кыпчак. У 30—40-х гадах XVI ст. у Крыме ўзвысіліся роды — Мангыт (або Мансур) і Седжэут, а таксама Яшлаў⁴. Некаторыя прадстаўнікі гэтых родаў у выніку міжусобиц збеглі ў Вялікае княства Літоўскае, дзе з канца XIV ст. знаходзілі прыстанішча прэтэндэнты на ханскі трон. Вялікі князь літоўскі Вітаўт у Троках і Вільні не раз праводзіў цырамоніі абвяшчэння ханаў і адпраўляў іх з ваеннай дапамогай або на трон Залатой Арды, або ў суседні Крым. Для супраціўлення ворагу Вялікага княства Літоўскага хану Вялікай Арды Саіду Ахмеду былы крымскі хан (1433—1434) Хаджы-Гірэй, выгнаны з Крыма Саідам Ахмедам, быў у 1443 г. абвешчаны ў Троках крымскім ханам і зноў пасаджаны на крымскі трон, але праз два гады зноў пазбаўлены яго. Урэшце з дапамогай вялікага князя літоўскага і польскага караля Казіміра Ягелончыка пасля перагавораў з крымскімі феадаламі ў Кіеве ў 1449 г. было дасягнута канчатковае пагадненне аб стварэнні Крымскага ханства на чале з Хаджы-Гірэем — заснавальнікам крымскай ханскай дынастыі⁵. Хаджы-Гірэй быў тады прыхільнікам Казіміра. Ён нарадзіўся ў татарскім паселішчы каля Троку.

Крымскія татары склаліся як народнасць з цюрак і атурэчанага насельніцтва паўднёвай часткі Крымскага паўвострава. Яны размаўлялі на стэпавых дыялектах крымска-татарскай мовы, якія належалі да кыпчакскай групы цюрскіх моў, і на паўднёвакрымскіх дыялектах крымска-татарскай мовы (з агузскай групы цюрскіх моў), блізкіх да моў турак і азербайджанцаў. На Беларусь прыбывалі ў асноўным стэпавыя татары, якія размаўлялі на блізкай да ардынскіх татар мове з кыпчакскай групы цюрскіх моў.

Татары прыбывалі і сяліліся ў Беларусі часцей за ўсё згуртаванымі родаплемяннымі групамі (улусамі), што ў XVI ст. уплывала на іх ваенна-адміністрацыйны лад. Усе ваеннаслужылыя татары падзяляліся на харуствы (тыя ж племянныя улусы), а ў ваенных адносінах — на «сцягі», якія ўяўлялі сабою атрады. Гэтыя атрады тэрытарыяльна прымыкалі да атрадаў шляхецкага апалчэння таго ваяводства, дзе жылі татары гэтага «сцяга». Часта харуствы і сцягі супадалі. Трэба заўважыць, што татарскія перасяленцы на Беларусь сяліліся ў розных паветах неадначасова, таму іх племянныя улусы не займалі аднаго толькі пэўнага павета.

У люстрацы татар Вялікага княства Літоўскага 1631 г. нагадвалася пра іх ранейшую ваенна-племянную арганізацыю: «усе харугвы татарскія, якія з Арды сваімі фаміліямі ў Вялікае княства Літоўскае прыйшлі». Пад словам «фамілія» мелася на ўвазе родаплемянная група. У гэтай люстрацы гаворыцца: «Якіх фамілій шэсць і кожная мае сваю харугву: спачатку харугва Уланская, другая Юшынская, трэцяя Найманская, чацвёртая Ялаірская, пятая Кандрацкая, шостая Барынская. Гэтыя фаміліі іх не ўсе адразу, але ў розны час пры продках караля яго міласціі з Арды ў Вялікае княства Літоўскае былі прыведзены, аднак

кожная фамилия са сваёй кампаніяй прыйшла...»⁶ Племянныя назвы сустракаюцца ў попісе войска Вялікага княства Літоўскага 1567 г. і ў іншых дакументах.

Уланскае харуства складалася з нашчадкаў залатаардынскай знаці (уланаў, агланаў), якія ў Ардзе ўдзельнічалі ў выбарах ханаў і мелі невялікія надзелы. На Беларусі нашчадкі ардынскіх уланаў адрозніваліся па паходжанню ад іншых татар, але з цягам часу сталі шматлікай групай ваеннаслужылых татар. У 1631 г. Уланская харугва налічвала 179 дамоў, галоўным чынам у Ашмянскім (62), Гродзенскім (61) і Віленскім (44) павётах (астатнія 13 дамоў — у Мазырскім, Лідскім, Навагрудскім, Мінскім і Троцкім павётах)⁷.

Акрамя Уланскага харуства, якое фарміравалася паводле саслоўнай адзнакі, усе іншыя былі створаны на аснове плямёнаў, якія ўваходзілі ў XIII—XV стст. у склад Залатоў Арды. Уйшунскае харуства складалася з племя уйшун (інакш уйсун, усун, юшун), якое ўвайшло ў склад Старэйшага жуза казахаў. Частка гэтага племя знаходзілася ў складзе Букееўскай Арды казахаў, а частка перакочавала ў Крым (каля Карасубазара). У 1631 г. Уйшунскае харуства мела 244 дамы і размяшчалася ў Троцкім, а таксама ў Віленскім і Лідскім павётах. Найманская харугва татар (126 дамоў) адпавядала цюркскому племені найманаў, якое ў пачатку XIII ст. уваходзіла ў мангольскую дзяржаву. У XIV—XV стст. найманы ўвайшлі ў склад Сярэдняга жуза казахаў і ў склад кіргізаў, узбекаў, а таксама нагайцаў і крымскіх татар. Нашчадкі племя найманаў былі паселены ў Ашмянскім і Віленскім павётах. Татары Найманскай харугвы прыйшлі ў Беларусь пазней за Уйшунскую. Джалаірская харугва (74 дамы ў Віленскім, Навагрудскім і Ашмянскім павётах) прадстаўляла нашчадкаў мангольскага племені джалаір, у склад якога ўліліся розныя цюркскія плямёны і прынялі ў XIII ст. гэту назву. Племя джалаір увайшло ў склад узбекскай народнасці (або жалайыр у складзе Старэйшага жуза казахаў). У склад гэтага племені ўваходзіў таксама род алчын: узбекаў, нагайцаў і крымскіх татар. Услед за выхадцамі з племені джалаір прыйшлі татары з племя кунграт. Кандрацкая харугва (71 дом у Троцкім, Віленскім, Ашмянскім і Мінскім павётах) адпавядала племені канграт (раней мангольскае племя, у склад якога ўвайшлі цюркскія плямёны) у Сярэднім жузе казахаў, кунграт — у ўзбекаў, каракалпакаў і крымскіх татар. Урэшце, племя барын (82 дамы ў Навагрудскім і Мсціслаўскім ваяводствах) было ў крымскіх татар, дзе яго старэйшыя роды лічыліся аднымі з вышэйшых врыстакратычных родаў Крымскага ханства⁸. Племянныя аб'яднанні татар у Вялікім княстве Літоўскім, такім чынам, у пэўнай ступені размяркоўваліся тэрытарыяльна — паводле таго, у якім павёце ў масавым парадку асіджваў іх вялікі князь, пачынаючы з Троцкага павёта, дае раней за ўсіх (у канцы XIV ст.) было паселена племя уйшунаў. Сярод родаплемянных груп татар у Вялікім княстве Літоўскім існавала іерархія, якая сурова вытрымлівалася. Яна грунтавалася на даўнасці пасялення той ці іншай групы ў Вялікім княстве Літоўскім. Таму чарговасць іх захоўвалася пры пераліку харустваў у афіцыйных дакументах: «юшынскае, найманскае, ялаірскае, кандрацкае, барынскае». Апошняя група — барын — прыбыла з Крыма ў канцы XV ст. і была паселена на «пустках» у Мсціслаўскім і Навагрудскім ваяводствах, а таксама ў Лідскім павёце. Разам з тым трэба адзначыць, што ў XVII ст. паселішчы нашчадкаў розных татарскіх плямён ужо размяркоўваліся па розных павётах Беларусі. Гэта азначала, што адбываўся працэс зліцця ўсіх

беларускіх татар у адну народнасць. З другой палавіны XVII ст. племянныя адрозненні знікаюць, захаваўшыся толькі ў асобных выпадках у прозвішчах некаторых беларускіх татар: напрыклад, Кандратовічы, г. зн. нашчадкі племя кандратаў, кунгратаў, Бараноўскія, Туган-Бараноўскія, г. зн. нашчадкі роду Барын.

У сацыяльных, саслоўных і маёмасных адносінах татары ў Беларусі ўжо ў XVI ст. былі неаднародныя. Самай шматлікай па колькасці была група ваеннаслужылых татар, або зямян, якая падзялялася на гаспадарскіх татар, панскіх татар і татар-казакоў⁹.

Гаспадарскія татары складалі асобную групу феадальнага саслоўя Вялікага княства Літоўскага. Шляхецтва гаспадарскіх татар прызнавалася законам і ўладамі дзяржавы. Але і гэтая група была неаднароднай. Яе вярхушку складалі царэвічы і князі (бекі) з ханскага роду Арды ці Крыма, нашчадкі Чынгіз-хана. Тытул царэвічаў насілі прадстаўнікі двух родаў — Астрынскіх (нашчадкі хана Вялікай Арды Ахмата) і Пунскіх (нашчадкі крымскага хана Нур-Даўлета). Даволі значнай была група татарскай арыстакратыі — мурэ (крымскіх князёў), найнаў (радавітых феодалаў). Астатнюю частку гаспадарскіх татар складалі небагатыя землеўладальнікі. Да іх прымыкала частка татар-казакоў, якая мела невялікія маёнткі і карысталася шляхецкімі правамі.

Характэрна, што хрысціянская дзяржава прызнавала феадальныя правы за выхадцамі з феадалаў мусульманскай дзяржавы. Саслоўныя правы татарскіх феодалаў, якія перасяліліся ў Вялікае княства Літоўскае, прызнаваліся тут і захоўваліся. У некаторых выпадках, каб прызнаць пачэснае месца за татарскай знаццю, улады Вялікага княства Літоўскага звярталіся за пасведчаннем да татарскіх ханаў. Так, каб разгледзець справу аб першынстве роду князя Абрагіма Тымірчыча і яго братаў над родамі князёў Найманаў-Пятровічаў і Алчынаў, вялікі князь Жыгімонт Казіміравіч у 1522 г. разглядаў граматы, якія выдалі ў XV ст. крымскі хан Менглі-Гірэй і хан Вялікай Арды Ахмат¹⁰. У 1533 г. у справе доказу шляхецтва татарына Набіля Нурковіча з віленскага павета (з Крычына) улады звярнуліся да крымскага пасла, які пацвердзіў, што Набиль Нурковіч паходзіць з княжацкага роду Карачы Кыпчак. Вялікі князь Жыгімонт зацвердзіў шляхецтва¹¹.

Ваеннаслужылыя татары атрымлівалі за сваю службу землі ва ўласнасць з правам распараджэння імі і вызваленнем ад падаткаў і пабораў. У ваеннаслужылых татар былі свае сяляне, цяглыя людзі, а таксама слугі пунныя, баяры і баяры панцырныя, якія выходзілі на вайну ў атрадах («почтах») свайго пана, татарына-шляхціца. «Падданыя» татар-феадалаў былі месцовымі, беларускімі жыхарамі. Так, у 1562 г. у спадчынным маёнтку Крошын (Навагрудскі павет) Усейна Малікбашыча сярод 13 баяраў, 21 цяглага і 2 кунічнікаў было толькі 2 баярыны-татарыны; астатнія былі беларусы¹². Татарам толькі забаранялася мець чэлядзь нявольную. У 1561 і 1568 гг. землеўладальнікі-татары паводле прывілеяў Жыгімонта Аўгуста атрымалі зацвярджэнне шляхецкіх правоў і прывілей нароўні з астатняй шляхтай Вялікага княства Літоўскага. Такія ж каралеўскія прывілеі выдаваліся ў 1576, 1609, 1634, 1677 гг. і ў радзе сеймавых канстытуцый.

Нароўні з гаспадарскімі татарамі былі і ваеннаслужылыя «панскія татары», якія жылі ва ўладаннях магнатаў, атрымлівалі ад іх невялікія маёнткі і служылі ў іх ваенных атрадах. Так, у 1592 г. у Станькаўскім маёнтку віленскага ваяводы Крыштофа Радзівіла (Мінскі павет) зна-

ходзіліся двор і сяло Ракошыцы ваеннаслужылага татарына князя Ахмата Гамбатовіча. У дакуменце 1593 г. названы татары маёнтка і замка Маладзечна, які належаў князеўне Барбары Збаражскай. Яны не адрозніваліся ад ардынскай шляхты. Гэта падкрэслівалася ў прывілеі князя Яна Сымона Алелькавіча «татарам Байрасу з таварышамі», якіх ён пасляў у сяле Рыме (Капыльскае княства) у 1589 г. на зямянскай службе.

З XVII ст. значная частка ваеннаслужылых татар пасялілася ў магнацкіх уладаннях, асабліва ў Радзівілаў і Сапегаў. У 1667 г. у Радзівілаў, клецкіх ардынатаў і ўладальнікаў Давыд-Гарадка, была асобная харугва служылых татар. Але звычайна татары служылі ў магнацкіх харугвах разам з іншай шляхтай, атрымліваючы за службу зямельныя ўчасткі на зямянскім ленным праве. Так, у 1668 г. сярод 100 конных і пешых зямян у Койданаўскім валоданні Б. Радзівіла было 5 конных зямян-татар, а ў зямянскай харугве Слуцкага княства — 52 татарыны¹³. Больш за ўсё татар было ў радзівілаўскіх уладаннях пад Клецкам (сялібы Орда і Асмолава), Нясвіжам, Слуцкам і Мінскам¹⁴.

Ніжэйшую групу ваеннаслужылых татар складалі татары-казакі. Яны маглі быць гаспадарскімі або панскімі. Іх службу складалі пасадкі з лістамі, у ваенны час яны ўдзельнічалі ў паходах пад камандаваннем сваіх атаманаў. Частка з іх валодала невялікімі маёнткамі з сялянамі, частка ж вяла сваю гаспадарку без сялян. Вышэйшая катэгорыя татар-казакоў была залічана ў разрад татар-шляхты. Астатнія знаходзіліся на становішчы банраў і слуг пунных. Ваеннаслужылыя татары не плацілі падаткаў.

У час паходаў «наспалітага рушэння» татары-казакі і добраахвотнікі з гарадскіх татар атрымлівалі ад скарбу плату. Ужо ў XVI ст. частка татар-казакоў, якія пражывалі ў сёлах, збяднела і акрамя сельскай гаспадаркі пачала займацца вырабам скур і рамізніцтвам.

Самай беднай групай сярод татар у Беларусі былі тыя, якія жылі ў гарадах і мястэчках. У каралеўскіх прывілеях яны называліся «простымі татарамі» ў адрозненне ад татар-шляхты¹⁵. Яны паходзілі галоўным чынам з ваеннапалонных, а таксама перасяленцаў, якія на радзіме не былі феодаламі, а вольнымі або феодална-залежнымі, «ясачнымі» людзьмі. У гарадах і мястэчках ім адводзілася зямля пад сядзібы і агароды, і яны неслі павіннасці, як і мяшчане, плацілі пагалоўны падатак. Ужо ў сярэдзіне XVI ст. іх было даволі многа. Асноўнымі заняткамі татар у гарадах былі рамізніцтва, дубленне скур, выраб саф'яну, агародніцтва, жывёлагадоўля.

Ужо ў XVI ст. пачаўся працэс збяднення беларускіх татар, якія жылі ў сёлах. Працэс гэты працягваўся, у выніку чаго палярызаваліся дзве групы татар — шляхта (і го неаднародная ў маёмасных адносінах) і сельскія і гарадскія татары, якія не мелі шляхецкіх правоў. У апошнюю групу ўвайшлі нашчадкі збяднелых татар-казакоў, што было звязана з драбленнем іх службовых надзелаў.

Працэс сацыяльна-саслоўнай дыферэнцыяцыі знайшоў адлюстраванне ў попісе войска Вялікага княства Літоўскага 1528 г., у якім на службе гаспадарскай адзначаны 544 татарскія сям'і, у тым ліку князеў і ўладнаў 121, казакоў 423 сям'і¹⁶. Многія з іх не мелі феодална-залежных сялян. У ваенна-адміністрацыйных адносінах ваеннаслужылыя татары складалі асобныя атрады пад сваімі сцягамі і са сваімі харужымі.

У 1528 г. адзначана 8 такіх атрадаў (724 кані), пры гэтым асобна выдзялялі атрад князеў і ўланаў¹⁷.

У другой палавіне XVII ст. асобная татарская адміністрацыя — ваенная (харужыя) і цывільная (маршалкі) знікае: ваеннаслужылыя татары ўвайшлі ў склад павятовай шляхты. У 1631 г. была праведзена рэвізія татар «на земскім праве». Больш за ўсё татарскіх дамоў было ў Троцкім павеце — 225, Віленскім — 169 і Ашмянскім — 135. Менш іх было ў Гродзенскім павеце — 68, Навагрудскім — 55, Лідскім — 40 і Слоніўскім — 18. Зусім мала было гаспадарскіх татар у Брэсцкім ваяводстве — 6, у Мазырскім — 4 і Аршанскім павеце — 3 дамы¹⁸, а ўсяго 723 дамы.

Татары жылі ў магнацкіх юрысдыках у гарадах. Так, у XVI—XVII стст. у Мінску ў юрысдыках Радзівілаў і Астрожскіх была свая татарская абшчына на чале з татарскімі войтамі. Такім чынам, яны складалі адасобленую групу насельніцтва са сваім кіраваннем.

Татары пасяліліся і ў прыватнаўладальніцкіх гарадах. У Клецку ў 1757 г. на вуліцы Закасцельнай пасяліўся адзін татарын, а ў 1791 г. з 250 дамоў у горадзе 10 належала татарам (на вуліцах Слабадзе і Закасцельнай), у 1801 г. у Клецку на 331 дом прыпадала 9 татарскіх (на вуліцах Татарскай і Слабодскай)¹⁹. У радзівілаўскім Койданаве 4 татарскія сям'і жылі ў 1660 г. У 1798 г. тут ужо была Татарская вуліца²⁰. У 1675, 1687, 1744, 1757 гг. у мястэчку Карэлічы таксама адзначаны татарскія сем'і, якія жылі на Запольнай вуліцы²¹. Такім чынам, засяленне татарамі прыватнаўладальніцкіх гарадоў і мястэчак адзначана ў другой палавіне XVII—XVIII стст.

Павіннасці татар у прыватнаўладальніцкіх гарадах і мястэчках былі такімі ж, як і павіннасці мяшчан. У апісанні павіннасцей Карэліч 1747 г. гаворыцца: «Татары, якія пасяліліся ў мястэчку Карэлічах, плацяць за плацы, якія знаходзяцца пад дамамі і агародамі, з усякага геаметрычнага прэнта... за ворныя палі і сенакосныя маргі... нароўні з мяшчанамі...»²² Магнацкі скарб выкарыстоўваў іх як замкавых рамеснікаў-гарбароў.

У Міры ў 1688 г. таксама была ўжо Татарская вуліца. І тут татары выконвалі павіннасці нароўні з мяшчанамі, але магнацкі скарб выкарыстоўваў іх і як замкавых рамеснікаў. Яны выконвалі ўсё тую ж павіннасць па вырабу скур для княжацкага двара. Разам з гэтым яны, як і ў Карэлічах і іншых гарадах і мястэчках, займаліся агародніцтвам²³.

У апошній чвэрці XVII — першай палавіне XVIII ст. частка татар была расселена ў Брэсцкай, Кобрынскай, Гродзенскай каралеўскіх эканоміях і ў лясніцтвах на Падляшшы. Пасля Паўночнай вайны частка татар, якая падтрымала Сапегаў і Станіслава Ляшчынскага, вымушана была эміграваць у Турцыю і асела ў Дабруджы і ў Бесарабіі²⁴.

Пасля падзелаў Рэчы Паспалітай царскім указам 1799 г. беларускія татары розных саслоўяў захавалі правы, якімі яны карысталіся раней. Татарам-шляхце, якая складала большасць іх, указамі Кацярыны II, Паўла і Аляксандра I былі зацверджаны правы дваранства. Яны былі запесены ў асобныя спісы дваранскіх радаслоўных кніг па губернях. Так, у 1903 г. у Мінскай губерні з 2038 дваранскіх фамілій было 15 та-

тарскіх родаў — Александровічы, Базарэўскія, Багдановічы, Гембіцкія, Карыцкія, Раецкія, Смольскія і інш. У пачатку ХХ ст. беларускія татары не прызнавалі за сабой назву «татарын»: «мы не татары, ■ шляхта-мусульмане»²⁵. Беларускія татары ў гарадах і мястэчках, якія не мелі дваранскіх правоў, былі залічаны ў саслоўе мяшчан.

У канцы ХVІІІ — першай палавіне ХІХ ст. адбылася ўнутраная міграцыя татарскага насельніцтва ў Беларусь. Татарскія пасяленні ў вёсках значна скараціліся. Большая частка татар перасялілася ў буйныя гарады і мястэчкі, замацавалася ў Навагрудку, Слоніме, Пінску, Ляхавічах, Іўі, Браславе. З'явіліся пасяленні татар-гарбароў і агароднікаў у Мядзелі, Докшыцах, Глыбокім, Відзах. Такая структура рассялення іх захавалася і ў ХХ ст.

Знаходзячыся на тэрыторыі Беларусі, татары ўжо да сярэдзіны ХVІ ст. пад уплывам мясцовага насельніцтва страцілі сваю родную мову, якая належала да кыпчакскай групы цюркскіх моў. У лісце да султана 1558 г. аўтар піша, што яны не могуць гаварыць па-турэцку і арабску, а размаўляюць на дзвюх мясцовых мовах — польскай і беларускай²⁶. Але татары ў Беларусі захавалі мусульманскую рэлігію, мелі мячэці і мулаў, хоць каран, малітвы і «кітаб» (збор свяшчэнных паданняў) пісаліся арабскім алфавітам на беларускай, зрэдку на польскай мовах: «Кітабы» («алькітабы») зберагаюцца ў Гісторыка-этнаграфічным музеі АН Літоўскай ССР, бібліятэках Ленінградскага, Вільнюскага універсітэтаў, бібліятэцы АН БССР і іншых месцах. У мове беларускія татары захавалі невялікую колькасць арабскіх, персідскіх і татарскіх слоў. Беларускія татары захавалі некаторыя асаблівасці ў гаспадарчай дзейнасці і матэрыяльнай культуры. Яны атаясамлівалі сябе як адзіную этнічную супольнасць ужо ў ХVІІІ ст. У пачатку ХХ ст. татары-памешчыкі і дваране ў Беларусі размаўлялі і маліліся на рускай, беларускай і польскай мовах; вострыя земляробы — па-беларуску.

Беларускія татары мелі толькі па адной жонцы. Многажонства ў іх не было ўжо ў ХVІ ст. Нярэдка яны жаніліся на хрысціянках, але дзеці ад такога шлюбу былі мусульманамі. З ХVІ ст. пад уплывам мясцовых звычаяў у іх з'явіліся прозвішчы²⁷ (у адрозненне ад татар Крымскага ханства). Як правіла, яны жаніліся ў сваім асяроддзі і захоўвалі да ХХ ст. рысы замкнёнай рэлігійна-этнічнай абшчыны, а таксама некаторыя этнаграфічныя асаблівасці.

Беларускія татары былі мусульманамі-сунітамі. У 1857 г. яны мелі 9 мячэцей у Мінскай губерні — у Мінску, Навагрудку, Міры, Клецку, Ляхавічах, Смілавічах, Уздзе, вёсках Асмолаве (Слуцкі павет) і Лючыцы (Навагрудскі павет). 8 мулоў з мясцовых татар падпарадкоўваліся муфтыю ў Крыме (як і ў перыяд існавання Крымскага ханства). У 1857 г. у Гродзенскай губерні было 3, ■ у Віленскай — 6 мячэцей. Некаторая частка беларускіх татар з ХVІ да ХХ ст. перайшла ў праваслаўе і каталіцызм і асімілявалася.

Колькасць беларускіх татар у ХІХ—ХХ стст. невялікая. У 1857 г. іх было ў Мінскай губерні 2231, у Віленскай — 2354 чалавекі²⁸, у 20—30-х гадах ХХ ст. іх налічвалася больш за 9 тысяч, з іх на тэрыторыі БССР у 1926 г. — 3777 чалавек²⁹, у Заходняй Беларусі, Віленскай вобласці і Падляшшы ў 1935 г. — 5425 чалавек³⁰. Найбольш буйныя пасяленні былі ў Мінску — каля 300 сем'яў, Іўі — звыш 100, Слоніме — 70,

Ляхавічах — 50, Навагрудку — каля 30 сем'яў³¹. Паводле даных перапісу насельніцтва 1926 г., на тэрыторыі БССР больш за 100 татар жыло ў Мінску, Смілавічах, Уздзе і Капылі³². У 1959 г. у БССР налічвалася 8654 татары, а ў 1970 г. — 10031 чалавек, у тым ліку ў гарадах — 8421 (у гэты лік уваходзяць і татары, якія пераехалі з іншых мясцовасцей ССРСР). Паводле перапісу 1970 г., выдзяляюцца татары ў Мінску — 2182 чалавекі, Гродзенскай вобласці — 2086 (у тым ліку гарадскога насельніцтва — 1762), Мінскай вобласці — 1906 (у гарадах — 1461), Віцебскай — 1544 (у гарадах — 1136), Брэсцкай вобласці — 841 чалавек (у гарадах — 650)³³. Этнаграфічныя адрозненні паміж татарамі і навакольным насельніцтвам у Беларусі практычна зніклі ўжо ў другой палавіне ХХ ст.

Такім чынам, татары Залатоў Арды і крымскія татары прынялі ўдзел у этнагенезе яшчэ адной татарскай народнасці — літоўскіх (або беларускіх) татар (хоць яны і жылі на Беларусі дысперсна, як і іншыя малыя народнасці — яўрэі, цыганы), якія ў асноўным знаходзіліся на ваеннай службе Вялікага княства Літоўскага і магнатаў Беларусі і Літвы. Беларускія татары да ХХ ст. захавалі свае этнічныя, сацыяльныя і этнаграфічныя асаблівасці, хоць хутка страцілі сваю мову, перайшоўшы на беларускую і польскую. Беларускія татары паступова ўспрынялі мову і многія рысы матэрыяльнага побыту і культуры беларусаў. Яны падзялілі гістарычны лёс беларускага народа, унеслі свой уклад у развіццё культуры і эканомікі Беларусі. Пасля Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі ў сувязі з развіццём сацыялістычнай культуры і збліжэннем нацый у ССРСР этнаграфічныя адрозненні паміж беларускімі татарамі і навакольным насельніцтвам амаль цалкам зніклі.

Резюме

В статье на основе литературных данных, сведений из опубликованных и неопубликованных источников, в том числе материалов магнатских архивов, освещаются основные этапы истории переселения татар в Белоруссию, их социально-экономическое положение, вопросы социальной структуры, определенные особенности быта и языка, адаптации к местным условиям. Белорусские татары в XV—XVI вв. сформировались на основе двух групп переселенцев — ордынских и крымских татар. Уже в XVI в. они утратили свой язык и восприняли белорусский, оставшись мусульманами. Во второй половине ХХ в. этнографические различия между белорусскими татарами и окружающим населением полностью исчезли.

¹ Мухлинский А. Исследование о происхождении и состоянии литовских татар. — СПб., 1857; Muchliński A. Zdaniesprawo o tatarach litewskich. — Teka Wileńska, Wilno, 1858, № 4—6; Добрянский Ф. Предисловие. — Акты Виленской археографической комиссии, т. XXXI. — Вильна, 1906, с. XV—X; Александрович (Насыф) Д. Литовские татары. — Известия Общества обследования и изучения Азербайджана. Баку, 1926, № 2, с. 77—95; Вольский В. Татары на Беларуси. — Наш край, 1927, № 4, с. 25—29; Гембицкий Я. Да пытання аб сацыяльна-эканамічным стане беларускіх татар у сярэднявечча. — Запіскі аддзела гуманітарных навук. Беларуская АН. Кніга 8. Працы класа гісторыі, т. III. Мінск, 1929, с. 53—64; Kuczyński S. Tatarzy Litewscy. — Warszawa, 1938; Музафаров Р. Пра беларускіх татар. — Польша, 1966, № 1, с. 150—154; Гринблат М. Я. Белорусы. Очерки происхождения и этнической истории. — Мн., 1968, с. 169—173.

- ² Большая Советская Энциклопедия, изд. 2-е.— М., 1956, т. 42, с. 3; Гринблат М. Я. Белорусы. Очерки происхождения и этнической истории, с. 169—171; Советская историческая энциклопедия.— М., 1973, т. 14, стлб. 143.
- ³ Czacki T. O litewskich i polskich prawach.— Warszawa, 1801, t. II, s. 138—139.
- ⁴ Смирнов В. Д. Крымское ханство под верховенством Османской Порты до начала XVIII века.— СПб., 1887, с. 413; Якобсон А. Л. Крым в средние века.— М., 1973, с. 133.
- ⁵ Хроника Быховца.— М., 1966, с. 98; Греков И. Б. Очерки по истории международных отношений Восточной Европы XIV—XVI вв.— М., 1963, с. 123—124.
- ⁶ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 56.
- ⁷ Ibid., s. 51.
- ⁸ Советская историческая энциклопедия, т. 6, стлб. 786; т. 14, стлб. 668; Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 57—62.
- ⁹ Лаппо И. И. Великое княжество Литовское во второй половине XVI столетия.— Юрьев, 1911, с. 261—277; Гембицкий Я. Да пытання аб сацыяльна-эканамічным стане беларускіх татар..., с. 56.
- ¹⁰ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 81—82.
- ¹¹ Там же, с. 83—84.
- ¹² Акты, издаваемые Виленскою комиссиею.— Вильна, 1906, т. XXXI, с. 4.
- ¹³ ЦДГА БССР, ф. 694, воп. 4, с. 1150, л. 29—30; Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie, Archiwum Radziwiłłowskie, dział XXIII, teka 122, Regestr Talarow.
- ¹⁴ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 26—27.
- ¹⁵ Muchliński A. Zdanie sprawy o talarach litewskich.— Teka Wileńska, 1858, N 5, s. 66—67.
- ¹⁶ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 23.
- ¹⁷ Русская историческая библиотека.— Пг., 1915, т. XXXIII, стлб. 5, с. 109—120; Korzon T. Dzieje wojen i wojskowości w Polsce.— Lwów, 1923, t. I, s. 341.
- ¹⁸ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 24—25.
- ¹⁹ ЦДГА БССР, ф. 694, воп. 2, с. 3138, л. 93 адв.—94, 261 адв., 263, 308 адв.
- ²⁰ Там же, с. 3398, л. 2 адв., 3 адв.; с. 3401, л. 2 адв.—3.
- ²¹ Там же, с. 3584, л. 259 адв., 847 адв.; с. 3597, л. 2; с. 3598, л. 71; с. 3606, л. 8 адв., 10 адв.
- ²² Там же, с. 3598, л. 71.
- ²³ Там же, воп. 4, с. 1305-а, л. 121—123.
- ²⁴ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 37.
- ²⁵ Добрянский Ф. Предисловие, с. XXII.
- ²⁶ Muchliński A. Zdanie sprawy o talarach litewskich.— Teka Wileńska, 1858, N 4, s. 260.
- ²⁷ Там же, N 5, s. 166—167.
- ²⁸ Вольскі В. Татары на Беларусі.— Наш край, 1927, № 4, с. 27.
- ²⁹ Всесоюзная перепись населения 1926 года, т. X.— М., 1928, с. 9.
- ³⁰ Кругczyński S. Talarzy Litewscy, s. 54.

З НАШАЙ ГІСТОРЫІ

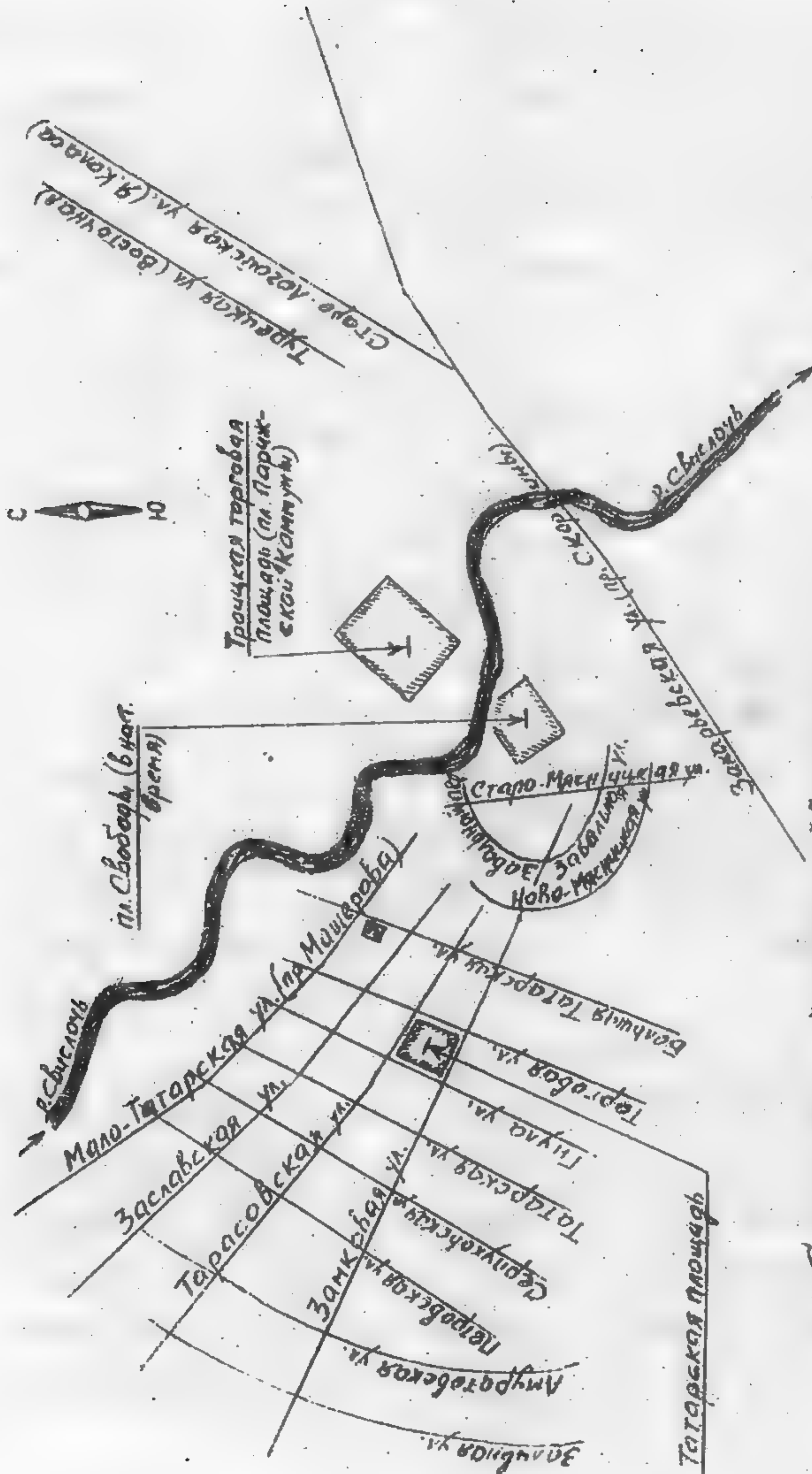
У сувязі з неабходнасцю выяўлення месца размяшчэння і паме-
раў татарскага мізара, знесенага ў пасляваенныя 1960-я гады,
прышлося нейкі час папрацаваць у Дзяржаўным гістарычным архіве
Беларусі, дзе быў знойдзён план Менска 1888 г. Праўда, мізар
на гэтым плане не пазначаны, але затое у раёне цяперашніх пра-
спекта Машэрава, вуліц Ціміразева, Гвардзейскай і інш. былі
выяўлены вуліцы, плошча і месца знаходжання мячэці, якія цесна
звязаны з гісторыяй беларускіх татароў.

У савецкі час былі сцёрты ўсе назвы са словам "татарскі",
а ў пачатку 1960-х гадоў знеслі і апошнія сляды — мячэць і
мізар.

Каб мець хоць нейкае уяўленне аб старым Менску і раёне пра-
жывання татароў ніжэй змяшчаецца схематычны план гэтага раёна
горада. Усе назвы на схеме — у адпаведнасці з планам 1888 г.
/ акрамя пл. Свабоды /. Сучасныя назвы падаюцца ў дужках. Бы-
лая мячэць паказана квадрацікам з паўмесяцам па Вялікай Татар-
скай вуліцы. Цікава, што акрамя Татарскіх вуліц, у горадзе бы-
лі Амуратаўская / ад мусульманскага імя Мурат /, Турэцкая, якія
таксама, напэўна, звязаны з нашай гісторыяй.

І апошняя заўвага. Пры праглядзе спраў Мінскай Гарадской
Управы з 1861 па 1920 гг. быў выяўлены толькі адзін выпадак за-
мены назвы вуліцы — Міхайлаўская вул. была перайменавана ў
гонар графа Чапскага ў 1910 г., а ў 1900 г. разглядалася спра-
ва аб адкрыцці новай — Тарасаўскай вуліцы, якая паказана на
нашым схематычным плане і пры якой знаходзілася Татарская пло-
шча.

СХЕМАТИЧЕСКИЙ ПЛАН Г. МИНСКА

составлен на основе плана г. Минска 1885 г. хранящегося в Гос. Истор. Архиве Беларуси (фонд 1477 оп. 1. карта 1526)

У ГАЛІНЕ АРЬЕНТАЛІСТЫКІ

Сярод беларускіх арыенталістаў выключнае месца належыць Ан-тону Іосіфавічу Мухлінскаму / 1808 -- 1877 /, які прысвяціў не адну працу праблемам гісторыі татараў на Беларусі, захаванасці іх этнічных, фальклорных асаблівасцей сярод асноўнага насельніцтва краі. Вывучаючы гэтую праблему, ён прыйшоў да цікавых вывадаў пра ўзаемаўплыў беларусаў і татараў, а таксама татараў і палякаў, татараў і украінцаў і г.д.

Несумненна, што для гісторыі беларускай фалькларыстыкі пэўнае значэнне мае той аспект даследаванняў Мухлінскага, які датычыцца беларуска-татарскіх духоўных кантактаў. Агульнапрызнана, што у XIX ст. сярод беларускіх арабістаў Мухлінскі быў адным з найбольш вопытных тэарэтыкаў і практыкаў. Падарожнічаў па Егіпце, Сірыі, Палесціне, Ліване, Персіі, Іраку і іншых краінах Блізкага Усходу. Як тэарэтык распрацаваў спецыяльны курс лекцый для студэнтаў Санкт-Пецярбургскага ўніверсітэта, паклаўшы пачатак навуковай арабістыцы Расіі на заснаваным ім жа факультэце.

Нарадзіўся А.І.Мухлінскі ў Саснове Навагрудскага павета ў сям'і дробнага беларускага шляхціца. Скончыў павятовую школу пры кляштары трынітарыяў у Маладзечне, прыдчыны факультэт Віленскага ўніверсітэта са ступенню кандыдата юрыспрудэнцыі. Потым спецыялізаваўся па арабістыцы ў Санкт-Пецярбургскім ўніверсітэце. Адна-часова ён студыяваў ва Усходнім інстытуце пры Азіяцкім дэпарта-менце калегіума замежных спраў.

У 1837 г. Мухлінскі зрабіў першае падарожжа ў Турцыю, а ў 1834 -- у Егіпет, дзе прабыў да 1835 г. У час гэтай экспедыцыі ён ледзьве ўратаваўся ад заразы. Яго спадарожнік і калег пра-фесар А.Гусев стаў ахвярай гэтай хваробы.

У 1839 г. Мухлінскі стаў прафесарам кафедры асманскай / ту-
рэцкай / філасофіі. Ён працаваў у Санкт-Пецярбургскім універсі-
тэце поруч з М.В.Гоголем, братамі-прафесарамі, ураджэнцамі Магі-
лёўшчыны, М.С.Кутаргай / 1809 — 1886 /, С.С.Кутаргай / 1805 —
1863/ і іншымі вядомымі дзеячамі навукі і культуры. З 1859 г.
Мухлінскі стаў дэканам створанага ім жа факультэта усходніх моў.

Шмат увагі удзяляў навуковым даследаванням, збіранню помнікаў
арабскай пісьменнасці, мастацтва, а таксама захапляўся нумізма-
тыкай, этнаграфіяй. Энтузіяст вывучэння мусульманскай культуры
двойчы вымушаны быў пакідаць універсітэт па дэмакратычных мерка-
ваннях. Першы раз — ад нязгоды з абуральнай афіцыйнай універ-
сітэцкай пастановай ад 19 кастрычніка 1849 г. У ёй гаворыцца
пра тое, "каб казёння выхаванцы, або выхаванцы з ураджэнцаў
заходніх губерняў, прызначаны былі на працу ва ўнутраныя рускія
губерні, а казённакоштныя студэнты універсітэта з прыродных рус-
кіх губерняў на настаўніцкія пасады у Беларускай навучальнай
акрузе". Несумненна, што такое каланіялісцкае рашэнне не мог
падтрымаць ніводзін нават ліберал, не кажучы пра дэмакратычных
колі інтэлігенцыі. Гэта пастанова перашкаджала росту ўласных
творчых сіл Беларусі, урэшце вяло да нахабнай асіміляцыі народа.
Другой прычынай пакідання Мухлінскім універсітэта з'явілася
тое, што ён не хацеў працаваць з В.І.Сянкеўскім — ідэёлагам
вялікадзяржаўнай палітыкі царызму, праціўнікам усяго прагрэсіў-
нага і дэмакратычнага.

Цяжка сказаць, што пабудзіла А.І.Мухлінскага заняцца прабле-
май культуры нацыянальнай меншасці на Беларусі і Літве — тата-
раў¹, захаванасці іх этнічных асаблівасцей, а таксама ўзаема-

---

¹ Сярод татарцаў існуе думка, што А.Мухлінскі паходзіў з
беларускіх татарцаў.

уплывы з беларусамі, літоўцамі, палякамі, украінцамі. Найбольш значнай работай Мухлінскага з'явілася "Даследаванне пра паходжанне і стан літоўскіх татар" / 1857 /¹.

Аутар даў гісторыю пасялення татараў на Беларусі і Літве. Першыя іх паселішчы тут з'явіліся у часы Вітаута, які паніў добрых воінаў і земляробаў. Татары гераічна праявілі сябе у бітве з Тэўтонскім ордэнам. Менавіта для падтрымання пастаяннай баявой гатоўнасці супроць тэўтонаў і трымалі татарскае воінства. Ужо з таго часу, адзначае вучоны, татарскія фразеалагізмы сталі ужывацца у беларускай гаворцы. Напрыклад, татары Вітаута называлі Ватад / Ватадзь /, што азначае моцны чалавек, апора у пэўным родзе / Апора Ісламу на захадзе /. Слова ватадзь перайшло да беларусаў і літоўцаў і стала будаўнічым тэрмінам, што абазначае падпора дома².

Хоць на Беларусі існавалі легенды і паданні іншага плана. Мухлінскі прыводзіць урывак з пісьмовай крыніцы, у якой засведчана і жорсткасць татарскіх нападаў. Яны часта не мелі адносін да татараў, што тут здаўна жылі. У 1503 г. арда крымскага хана Менлі Гірэя аказалася пад Клецкам. "Уварваўшыся у горад, спустошыўшы яго і ператварыўшы у руіны як сам горад, так і старажытны замак. Галодныя і амаль голыя жыхары вымушаны былі ратавацца бегствам у ляс" ³. Другі раз татары Менглі-Гірэя аказаліся тут у 1505 г. На гэты раз яны былі разбіты Міхаілам Глінскім. Для Цёмнага возера, што лучыцца з ракой Ланею, больш трох гадзін ішоў бой і татары былі разбіты.

Даследчык запісаў народнае паданне, што сляды магія у выглядзе курганоў ⁴ насыпаны паміж ракой і возерам. Само возера в таго

¹ Мухлинский А. Исследование о происхождении и состоянии литовских татар. СПб, 1857.

² Там жа, С. 125.

³ Там жа. С. 131.

⁴ Тут Мухлінскі прыняў славянскія курганы за татарскія.

часу называюць Чырвоным ці Красным. Значную колькасць татароў тут пабілі, а рэшту узялі ў палон. Іх рассялілі па мястэчках і гарадах. Вось чаму у Клецку з'явілася татарская вуліца, як і ў іншых мястэчках Беларусі, а у Менску — Татарскі канец. Мясцовыя татары з пагардай адносіліся да рабаўнікоў.

"Мы будзем кроў праліваць за літвінаў", — так засведчылася адданасць тутэйшых татароў у "Актах Літоўскай метрыкі" / 1508/. Яны на самай справе гэта не раз даказвалі.

Паступова татары зжываліся з беларусамі. Як пісалі П.М.Шпілеўскі і А.І.Мухлінскі, мужчыны першымі прынялі строй беларускага касцюма. Перанялі мову беларускіх мяшчан. І самае для іх дарагое і сімвалічнае — Кур"ан пераклалі на беларускую мову. Мухлінскі прывёў узоры такіх перакладаў: "Эй нядужы адамскі чалавек! Астатні час прыдзе, ніхто табе не зможа дапамагчы як толькі Бог".

У 1558 г., паводле падлікаў Мухлінскага, у Вялікім княстве Літоўскім жыло каля 200 тыс. татароў. І хоць яны жылі кампактнымі групамі, трымаліся сваёй рэлігіі, аднак духоўныя ўзаемаўплывы адбываліся. У выніку шматгадовых навіранняў і супастаўленняў Мухлінскі прыйшоў да вельмі важных вывадаў, што беларускія / літоўскія / татары "ніколькі не падобныя да мангольскіх плямёнаў"¹. Гэта абумоўлена тым, што яны на працягу цэлых стагоддзяў перанялі ў сваю культуру пэўныя элементы беларускай.

Мухлінскі праводзіў запісы фальклору сярод беларускіх татароў. Найперш выявіў у іх мове прысутнасць шматлікіх беларускіх прыказак і прымавак. Сярод гэтай этнічнай групы вучоны збіраў помнікі татарскага пісьменства. На яго думку, з тых рукапісных кніг, якія

---

¹ Мухлинский А. Исследование о происхождении и состоянии литовских татар. СПб., 1857. С.48.

яму удалося адшукаць на Беларусі, "можна было б скласці маленькую бібліятэку" ¹. Было тут шмат кніг і на беларускай мове. Мухлінскі яшчэ раз пераканаўся, што сярод татараву Беларусі ужывчывы тутэйшы фальклор, асабліва прыказкі і прымаўкі, якія, вядома, спачатку нарадзіліся у асяродку беларусаў, а пасля засвоіліся татарамі. Магло быць і наадварот, але такое здаралася радзей. Пра гэта прафесар напісаў асобнае даследаванне ².

Пачынаючы з XVI ст., мясцовыя татары аказаліся пад сур'ёзным моўным уплывам беларусаў. Часта звярталіся да сваіх суродзічаў з выратавальнай просьбай падтрымліваць даўнюю традыцыю: "Калі не умееш маліцца па-татарску, абракайцешся па-беларуску". Паводле сабраных Мухлінскім тэкстаў, напісаных арабскімі літарамі, няцяжка прасачыць паступовае нарошчванне духоўных узаемаўплываў. Гэта мае адносіны і да прымхаў, забабонаў, замоў, чараў і г.д. Напрыклад: "Хто будзе два / граматку / насіць, век доўгі будзе мець", "Ад сэрца балення піць і насіць", "Ад ліхіх вачэй насіць". Бясспрэчна, у беларускіх тэкстах, напісаных арабскімі літарамі, назіраецца спецыфічная арфаэпія, але бытаванне сярод іх гутарковай мовы не выклікае ніякіх сумненняў. І татары былі бадай такімі ж паўнапраўнымі носьбітамі беларускай культуры, як і карэннае насельніцтва.

А.І.Мухлінскі яшчэ не раз у сваёй навуковай практыцы звяртаўся да праблемы становішча татараву на Беларусі ³. Ён выказваўся

---

¹ Мухлинский А. Исследование о происхождении ... С. 48.

² Mucłiński A. ŹródłoŹownik wyrazów, które przeszły wprost egi pólrednio od naszej mowy z języków wschodnich. Petersburg, 1858.

³ Mucłiński A. Zdanie sprawy o Tatarach białoruskich... w r. 1858. — Teka wileńska, 1858, № 4, 5, 6.

за далейшае збліжэнне культур гэтых этнічных груп, хоць дамінуючае становішча вызначала і будзе вызначаць беларуская моўная культура. Ён першы сярод беларускіх даследчыкаў засяродзіў увагу на норавы і быт татароў. Для большай пераканаўчасці вучоны прывёў статыстычныя дадзеныя татарскага насельніцтва па Мінскай, Віленскай, Гродзенскай, Ковенскай, Аугустовскай і Люблінскай губернях. Паказаў, што на беларускай зямлі мясцовыя татары да сярэдзіны XIX ст. поўнасю перайшлі на беларускую мову зносін, а значыць і беларускі фальклор стаў іх родным і яны сталі не толькі яго носьбітамі, а і творцамі.

Поруч з вывучэннем этнагенезу мясцовых татароў, Мухлінскага займалі пытанні бытавання культур караімаў і яўрэяў. Апошнімі даследчык займаўся ў меншай меры і не пакінуў нічога істотнага. Хоць не выключана, што ў будучым сярод рукапіснай спадчыны вучонага будуць адшуканы цікавыя працы.

Ураджэнец Навагручыны І.Петрашэўскі / 1796 -- 1869 /, які таксама як Мухлінскі быў у свой час добра вядомы сярод вучоных Захаду, называў свайго земляка "вялікім мучальнікам" за тое, што шмат сабраў, адкрыў, апісаў, даследаваў, але сам "Мухлінскі ніколі не вылучаўся на першы план". Гэта было ў натуры прагрэсіўнага прафесара Санкт-Пецярбургскага універсітэта.

Справу А.І.Мухлінскага ў вывучэнні матэрыяльнай і духоўнай культуры беларускіх татароў прадоўжылі Я.Ф.Карскі, М.Я.Янчук, І.Рубяроўскі, У.А.Котвіч, І.Ю.Крачкоўскі, А.А.Шлюбскі, І.І.Луцкевіч, А.Варановіч, Я.Шынкевіч, Ян Станкевіч, М.Канапацкі, А.К.Антановіч і інш. Для вытокаў жа вывучэння ўзаемадзеяння розных этнічных груп на Беларусі стаяў А.І.Мухлінскі.

ПАБУДОВА МЯЧЭЦІ У МІРЫ

Мір вядомы з 1395 г. Уваходзіў у Навагрудскае ваяводства Вялікага княства Літоўскага. У 1496 -- 1510 тут збудаваў замак Юры Ільініч, маршалак літоўскі і стараста берасцейскі / Брэст /. У 1568 г. замак у Міры перайшоў у валоданне Радзівілаў, сваякоў Ільінічаў. З інвентара г. Міра ад 1686 г. відаць, што ў Міры існавалі дзве "вуліцы татарскія", на якіх жыло больш за 30 сямей, у т.л. 14 татарскіх. Татары былі абавязаны выконваць вызначаныя павіннасці ў замку. Росквіт мусульманскай абшчыны ў Міры адзначаецца ў ХУІІІ ст. Больш падрабязна аб гэтым я пісаў у кнізе "Татары ў Літве і Польшчы" / 1989 г. /. Усе татары, якія жылі ў той час у Міры, вызнавалі Іслам. Пасля раздзелу Рэчы Паспалітай паміж Аўстрыяй, Прусіяй і Расіяй у канцы ХУІІІ ст. мірскія уладанні разам з горадам і замкам заставаліся і надалей ва ўласнасці роду Радзівілаў. Вясной 1809 г. татары-мусульмане, якія жылі там, звярнуліся да князя Дамініка Радзівіла, ардыната маёнткаў вакол Нясвіжа і Алыкі, з просьбай аб дазvole пабудовы мячэці. Ніжэй прыводзім тэкст адказу ў арыгінальным гучанні, які дае згоду на такую пабудову. Гэта чарнавік ліста, які з'явіўся ў канцелярыі Д. Радзівіла. Ліст-арыгінал быў уручаны татарам.

Тэкст дакумента:

"Дамінік Радзівіл, Ардынат Нясвескі і Алыкі, ксёння на Біржах ... Азнаймуемы вшыткіх разам і кождэму з особна кому о тым ведзець належало, іж просілі ў мне пшэз поданон суплікэн обыватэле Мяста моего Міра, вызнання Магометанскаго аліас Татароў, а мяновіце Мустафа Сафарвіч Молна, ажубым Позволіл Ім Пляцу на мечэт в месце моім Міже, на прэдмесію миньским на Татарскей Уліцы лехонцэго, купёнаго ад старозаконных: Лейбы і Сары Беміновічув. И тэды ласкаве пшыхыляённ се до Іх Просьбы жэчоны

/ пляц / Длугосьці Локці 26 а шэрокосьці 27 мяры / 17 x 18 м, заўвага рэд. / конфірмуемы, аб межах з адной strony Абрагама Шыракевіча, а з другой strony Пляцув Татарув мешкаёных од Валу, цалковіце найменшэй чэіспі не вылончаёны, на Мэчэт ршэз тых же обыватэлюв Мірскіх Вызнаня Магомэтаньскаго аліас Татарув, выста-віць се маёны, ршэзначам, Даруе і запісуе, бэз жаднаго пшэз ме і Сукцэсорув моіх не маёныго се выцёнгаць за то платы, і волю-ным, разэм чынёны од вшэлякіх оплат мейскіх з Домоства, так тэ-раз Моей і нейшаго Молны, яко тэж і Его Настэмпцув — і на том : дал Наш ліст, Пшывілей з подпісэм Рэнкі і выцісіёнон Нербу Нашэго Печэніцё. Дзяло се в Замку моім Несвескім 1809, Мая 13 Дня."

Т л у м а ч э н н і: ордынат — уласнік маёнткаў, найстаршы ў родзе; супліка — пісьмовая просьба; аліас — або, інакш кажу-чы; молна — мусульманскі святар, імам; старозаконні — яўрэі; вал — земляныя умацаванні, акаляючыя Мір; сукцэсор — наследнік маёнткаў, наступны уласнік; нейшы — памянуты вышэй М.Сафарэвіч.

Уладар маёнтка згадзіўся на пабудову мячэці і пацвердзіў, што за дазвол не бярэ ніякай платы а таксама звальняе мусульманскую абшчыну ў будучым ад усялякіх аплат і падаткаў за грунт, звязаных з гэтай пляцоўкай у горадзе. Гэта была значная ільгота.

Мячэць была пабудавана і дзейнічала да 1940 г. У XIX ст. у Мі-ры жылі татарскія фаміліі: Варановічы, Шагідэвічы і Міскевічы. Згаданы ў дакуменце Мустафа Сафарэвіч герба Лук у 1772 — 92 быў завадовым вайскоўцам у кавалерыйскім палку Кароннай прыграніч-най стражы. Пад старасць стаў імамам і пасяліўся ў Міры.

Літ.: М.А.Ткачов. Замкі і людзі. Мн., 1991; Ян Тышкевіч. Та-тары ў Літве і Польшчы. Даследаванне гісторыі XIII — XVIII ст. Варшава, 1989.

ЛІСТ ПРЭЗІДЭНТУ

ГРАМАДСКА-КУЛЬТУРНАГА АБ'ЯДНАННЯ ТАТАРАЎ-МУСУЛЬМАН

НА БЕЛАРУСІ / "АЛЬ-КІТАБ" /

А.Ю.ШАБАНОВІЧУ

У пачатку 1950-х гадоў у нашым горадзе Навагрудку мясцовыя ўлады адабралі ў татараў-мусульман Мячэць і перарабілі яе пад кватэры. Мячэць была пабудавана нашымі продкамі. Для мусульман-вернікаў у нашым старажытным горадзе яна з'яўлялася свяшчэнным помнікам і малітоўным домам. Гэты свяшчэнны будынак камуністы-бязбожнікі, начальнікі горада, спяганілі. У сценах прарэзалі вокны і дзверы, мінарэт знялі і паламалі. Вакол будынка парабілі тамбуры і прыбудовы, хлявы, прыбіральні. Жылыя ляпілі, каму і што захацелася.

Мы, мусульмане, звярнуліся 12 кастрычніка 1991 г. ў Вярховны Савет Рэспублікі Беларусь да С.С.Шушкевіча, а таксама да старшыні па справах гістарычных помнікаў Беларусі дэпутата Вярховнага Савета Рэспублікі Беларусь Н.С.Гілевіча, да старшыні Гродзенскага аблвыканкама Дз.К.Аршмені, да старшыні гарвыканкама горада Навагрудка аб перадачы Мячэці татарам-мусульманам. Пакуль што ніякога зруху няма, ніякіх вынікаў.

Просім згуртаванне татараў-мусульман на Беларусі / "Аль-Кітаб" / дапамагчы нам у падрыхтоўцы праектна-каштарыснай дакументацыі на аднаўленне Мячэці ў г.Навагрудку.

Мусульмане горада Навагрудка звяртаюцца за дапамогай да ўсіх мусульман на Беларусі, да сусветнай грамадскасці, каб нам аддалі мячэць і мы маглі бы па-людску маліцца Алаху па свайму мусульманскаму звычаю.

Навагрудскі камітэт татараў-мусульман

27 лютага 1992 г.

НЕКАЛЬКІ СЛОЎ АБ ПІСЬМЕ Ў РЭЛІГІЙНЫХ КНІГАХ БЕЛАРУСКІХ ТАТАРАЎ

З даўніх часоў у многіх сем"ях беларускіх / а таксама этнічна ім блізкіх літоўскіх і польскіх / татароў захоўваюцца кнігі па рэлігіі Ісламу на арабскай мове -- Кур"аны, хамаілы, тафсіры, кітабы і іншыя. Нашы продкі раней вучылі сваіх дзяцей чытаць гэтыя кнігі на арабскай мове, хаця яе не разумелі. Арабскую мову маглі ведаць толькі адзінкі, якім пашчасціла вучыцца ў арабскіх краінах. Да такіх нашых землякоў можна аднесці вядомых яшчэ і цяпер татарам Якуба Шынкевіча / былога муфція Рэчыпаспалітай Польшчы, які да 1939 г. быў муфціем у Вільні /, Алі Варановіча / былога імама ў Варшаве да 1939 г., паводле некаторых меркаванняў забітага ў Курапатах пад Мінскам / і некалькі іншых. Усе астатнія веруючыя, не разумеючы слоў той ці іншай малітвы, не маглі ведаць у якім выпадку / пры нараджэнні, шлюбе, пахаванні і г.д. / трэба чытаць тую ці іншую малітву. Вось для гэтага і пісаліся на аснове літар арабскага алфавіта каментарыі рэкамендацыі да кожнай малітвы, але ўжо на беларускай, польскай ці рускай мовах / а то і на сумесі моў /, у залежнасці ад таго, хто яе перапісваў, якой мовай лепш валодаў, у які перыяд перапісвалася тая ці іншая рэлігійная кніга.

Для перадачы ўсіх адшэнняў славянскіх моў у арабскім алфавіце / складаецца з 29 літар / знакаў не хапала, і таму да іх дадаткова ўводзілася некалькі новых літар, якія пасля арабскага алфавіта прыведзены ў табліцы.

Арабські алфавіт

Таблиця

№ п/п	Написання літар				Назва літарь	Гучання літар у славянських мовах
	у кінці слова	у серед- зіні слова	у пачат- ку слова	одзіно- кая літара		
1	2	3	4	5	6	7
1.	ا	ا	ا	ا	аліф	А, И, Э, У
2.	ب	ب	ب	ب	ба	Б
3.	ت	ت	ت	ت	та	Тмягк.
4.	ث	ث	ث	ث	са	Смягк.
5.	ج	ج	ج	ج	джым	Дж
6.	ح	ح	ح	ح	ха	Хмягк.
7.	خ	خ	خ	خ	х̄а	Хцвёрд.
8.	د	د	د	د	дал	Д
9.	ذ	ذ	ذ	ذ	зал	З
10.	ر	ر	ر	ر	ра	Р
11.	ز	ز	ز	ز	за	З
12.	س	س	س	س	счн	Смягк.
13.	ش	ش	ش	ش	шын	Ш
14.	ص	ص	ص	ص	сцд	Сцвёрд.
15.	ض	ض	ض	ض	дад	Дцвёрд.
16.	ط	ط	ط	ط	та	Тцвёрд.
17.	ظ	ظ	ظ	ظ	за	Зцвёрд.
18.	ع	ع	ع	ع	аїч	Амягк.
19.	غ	غ	غ	غ	гаїч	Гцвёрд.
20.	ف	ف	ف	ف	фа	Ф
21.	ق	ق	ق	ق	каф	Кцвёрд.
22.	ك	ك	ك	ك	кяф	Кмягк.
23.	ل	ل	ل	ل	лям	Лмягк.
24.	م	م	م	م	мім	М
25.	ن	ن	ن	ن	нун	Н

Арабскі алфавіт

Працяг табліцы

1.	2	3	4	5	6	7
26.	و	و	و	و	вав	В
27.	ا	ا	ا	ا	га	Г мяк.
28.		ل	ل	ل	лямаліф	
29.	ي	ي	ي	ي	я	Е, Я, Ю

Дадатковыя літары

30.	ذ	ذ	ذ	ذ	дзе	Дз
31.	ژ	ژ	ژ	ژ	жэ	Ж
32.	پ	پ	پ	پ	пэ	П
33.	ص	ص	ص	ص	цэ	Ц
34.	چ	چ	چ	چ	чэ	Ч
35.	ل	ل	ل	ل	ла	Л цвёрд.

З а ў в а г і : 1. У арабскім алфавіце адсутнічаюць літары галосных гукў -- іх замяняюць значкі над або пад зычнымі літарамі, якія называюцца фатха /   /, кясра /   /, дамма /   /, сукун /   /, ташдyd /   /. У залежнасці ад таго, які значок і дзе ён паставлен / над ці пад літарай / будзе і гучанне гэтай літары. Таму для прыкладу і прыведзена гучанне літар № 1 / аліф / і № 29 / у графе 7.

2. Літара № 35 у адрозненне ад Л мягкага / ■ 23 / мае дадатковую вертыкальную крэсачку і тады вымаўляецца цвёрда / луг, лаўка /. Але нельга яе блытаць з літарай № 22 / кяф /, у якой крэсачка звільістая.

3. Пры пісьме і чытанні тэкстаў, напісаных на славянскіх мовах з выкарыстаннем літар арабскага алфавіта / №№ 1 -- 29 / і дадатковых / №№ 30 -- 35 / трэба памятаць пра злучэнне якой-небудзь з іх з літарай № 26 "و" / вав /, якая, будучы напісанай пасля іншых літар і пры адсутнасці над і пад ёй значкоў, гучыць як гук "о". Прыклады напісання славянскіх слоў арабскай графікай глядзіце на наступнай старонцы.

أَوْ (و) زَبُو (بو) زَنُو (نو) زَخُو (خو) زَدُو (دو) زَرُو (رو) زَهُو (هو) زَنُو (نو) (40)

زَوُو (زو) زِپُو (پو) زِچُصُو (چو) ۲. ۲.

А цяпер некалькі прыкладаў напісання некаторых слоў і каментарыяў да малітваў, узятых з хамайлаў:

(1) طَو يَصْطَ يَسْل وَلَقْ صَوْشْ

суша велька ёсці ёсць то
(засуха) (вялікая)

(2) سَلْ دَوْشْ طَشْ رِظْ تَكْبِرْ يَصْرْ

пець тэкбір разы тшы давшы селям
(тры)

(3) تَغُو چُصُو قُورْبَاتْ رُظْنِ اِ تَو پَي

пей то і рэж курбана часу тэго
(пой) (рэж) (час) (угэты)

نَاصِتْنِيَتْ دُونَا سِچْرْ رُكْعَتُو مَوْدِلْتَنْ نِمَازْ اَوْ پَيْتْ

аўвабіне намаз моўлітсе ракіатоў дванасце настэмпне
(затым)

قَتُو تَنْ نِمَازْ بَنْدِ مَوْدِلْتَنْ تَمْ چَلَوُوقِيْ پَاتْ بُوغْ

Буг пан ўлоўеку тэму моўліцьсе бэндзе намаз тэн хто
(заты)

(4) تَلْ صِيَا سَنْ دَ يَاقْبْ تِسُونِچْرْ نَوِچِيْ قَدِرْ نِمَازْ

намаз кадыр ночей тысёнец якбы да спасення тыле
(тысячу) (часць) (столькі)

قَلَانَلْتْ اَوْدْ وَشِصْتِكِيْخْ بَدْ اِ پَرِغُوْدْ پَاتْ بُوغْ اَوْبِرُوْتْ

аброні Буг пан прыгод і бед вшысткіх од кланяся
(абароніць) (усіх) (ад)

(7) اِسْلَمْ
іслам

(6) پَرُورُوقِيْ مُحَمَّدْ
Мухаммед прарок

(5) اَللّٰهُ
Аллах

(9) رَاڊِيْوْ بِلَارُوسْ
Беларусь Радзіма

(8) طَاوَرْ بِلَارُوسْ
Беларусі Татары

НАРАДЗІЎСЯ У КЛЕЦКУ, У ТАТАРСКОЙ СЯМ"І

У горадзе Клецку — адным з найстарэйшых гарадоў Беларусі / упамінаецца пад 1128 г. / татары былі паселены ў 1506 годзе. Вядомы беларускі этнограф і краязнавец П.Шпілеўскі ў артыкуле "Путешествие по Полесью и Белорусскому краю" / часопіс "Современник", 1853, № 3 / згадвае, што "клецкія татары жылі асобнай вуліцай, вядомай пад назвай "Татарская слабада", маюць сваю хатнюю малельню-мячэць, і вядуць жыццё працавітае, ахайнае і міралюбнае; у іх слабадзе не чуваць ні разгулу, ні шуму... Заўсёды цішыня і спакой пануюць паміж імі. Яны больш трымаюцца свайго суполніцтва, хоць і не цураюцца знаёмства з хрысціянамі...

Галоўная адметная рыса клецкіх татар — сумленнасць, гасціннасць і акуратнасць, — татарак — сціпласць і цнатлівасць... У хатах у іх незвычайная чысціня і прыстойнасць, тая толькі бяда, што там абдае вас часам пахам цыбулі або аўчыны. Гэта таму, што татары займаюцца гарбарнай справай, а татаркі — вырошчваннем цыбулі і часнаку на увесь Клецк. Гэта галоўны від заняткаў клецкіх татар: яны прадавалі скуры не толькі сваім мястачкоўцам, але і ў суседнія вёскі. Вялікую колькасць іх збывалі ў Міры, Ляхавічах, Стаўбцах і ў Нясвіжы — на вядомай Міхайлаўскай ярмарцы. Што ж датычыцца цыбулі і часнаку і наогул усялякай гародніны, то татары валодаюць нейкім сакрэтам вырошчвання іх значна большымі, чым гэта бывае ў рускіх мяшчан клецкіх: іх цыбуліны часам бываюць велічынёй з рэпу, іх бульба — чырвоная, вельмі смачная, сопкая, не вадзяністая; іх морква і буракі — сакавітыя і нават зімою маюць смак такі ж, як і летам. Усе гэтыя прадукты, гэтаксама і ўсялякую зеляніну, вы знайдзеце ў іх у

самую лютую зіму і к вясне і прытым знойдзеце без якога-небудзь пашкодвання і у вялікай колькасці...

Летам татаркі як бы не існуюць для мястэчка: усе яны з дочкамі праводзяць цэлыя дні у агародзе і на полі; зімой, у пятніцу і нядзелю вывозяць на базар свае тавары вялікімі вазамі і збываюць яго наезжым памешчыкам і аднадворцам. Але вось што дзіўна: вельмі рэдка здараецца каму-небудзь дастаць у іх насення якой-небудзь гародніны.

Татары не цураюцца адукацыі: яны аддаюць сваіх дзяцей у народныя вучылішчы, з іх выходзяць бойкія вучні, схільныя да матэматыкі, фізікі і медыцыны".

У 1888 годзе у сям'і клецкага імама Якуба Ждановіча, шляхціца, нарадзіўся сын, якому пры азане далі імя Ібрагім. Да войска ён быў добра навучаны таму, што павінен ведаць мусульманін.

У 1911 годзе прызваны на вайсковую службу. Калі пачалася першая сусветная вайна, ён служыў у Вільні. Вельмі любіў вайсковую справу. За мужнасць і адвагу атрымаў чатыры Георгіеўскія крыжы і чатыры медалі. Кожны раз пасля ўзнагароды яму давалі адпачынак і магчымасць пабываць дома, то ён заўсёды заўчасна вяртаўся на фронт. І ўсю вайну ён прайшоў з адным кулямётам.

Быў моцнай будовы і у Клецку не было за яго дужэй. Яго сын Якуб успамінае, што "на адным вечары мужчыны прапанавалі яму падушча. Хоць праціўнік быў таксама дужы, але бацька ў адно імгненне паклаў яго на лапаткі. Бацька быў вясёлы, любіў патацца. На Байрам на гульбішчы за адзін вечар мог стаптаць ногі абутак".

Чацвёрты Георгій атрымаў пры фарсіраванні рускімі ракі калі Вільні. Перад узыходам сонца ўзяў з сабой салдата, кулямёт і на лодцы паплыў на тэрыторыю ворага. На сігналу са свайга бера-

га адкрыў па праціўніку агонь і выклікаў вялікі перапалох у стане ворага. Немцы бязладна кінуліся адступаць, а рускія без страт фарсіравалі раку.

У час Кастрычніцкага перавароту ў 1917 г. Ібрагім Ждановіч быў пад Кіевам. Яго любілі салдаты і паважалі афіцэры. Там жа пад Кіевам Саветы адабралі ў яго усе ўзнагароды / крыжы былі з золата і серабра /, якія ён атрымаў у баях за "веру, цара і Айчыну". Разгневаны ён пакідае службу і вяртаецца ў Клецк.

У 1918 г. Ібрагім бярэ шлюб з Мяр"емай Іосіфаўнай Александровіч. У іх нарадзіліся сын і тры дачкі. Сын Якуб жыве ў Клецку, імам клецкіх татароў, удзельнік Вялікай Айчыннай вайны. Тут жа ў Клецку жывуць дзве дачкі Ібрагіма і Мяр"емы Ждановічаў — Аміна і Фурша, а старэйшая дачка Ева жыве з сям"ёй у Аўстраліі.

Сям"я Ібрагіма Ждановіча жыла бедна. Тым удзельнікам першай сусветнай вайны, якія былі паранены і жылі на тэрыторыі Польшчы, з нямецкай кантрыбуцыі плацілі вялікія грошы. Ібрагім жа, хоць быў герой з герояў, але, па міласці Алаха, не быў нават паранены, вядома, нічога не атрымаў.

Шукаючы лепшай долі, Ібрагім у 1929 годзе паехаў на заробкі ў Аргенціну ў горад Буэнас-Айрэс, дзе прахуў да 1936 года. Работы добрай не знайшоў, стаў беспрацоўным і змагаўся за свае правы. Пасля гэтага тамашнія ўлады паставілі яму ў пашпарце адзнаку "камуніст" і нідзе нельга было ўладкавацца на работу. З дому яму выслалі грошы на дарогу і ў 1938 годзе ён вярнуўся ў Клецк.

На 54-м годзе жыцця ён захварэў і прышлося зрабіць ампутацыю нагі. Падкючылася гагрэна і праз два тыдні, 23 верасня 1943 года Ібрагіма Ждановіча не стала.

У 1944 годзе дом, дзе жыла яго сям"я, згарэў, а з ім амаль усе рэчы і дакументы. Засталася сямейная фатаграфія і партрэт. Але ў горадзе яшчэ жывуць сведкі, якія памятаюць храбрага воя — поўнага

Георгіеўскага кавалера Ібрагіма Ждановіча і сведчаць аб напісаным вышэй.

Матэрыялы для нарыса пра Ібрагіма Ждановіча узяты з фондаў Клецкага гісторыка-этнаграфічнага музея і успамінаў сына. Згуртаванне татароў-мусульман на Беларусі / "Аль-Кітаб" / шчыра дзякуе дырэктару музея Ч.Князевай за прадастаўленыя звесткі.

З а у в а г а: І. Рыхтуючы гэту публікацыю да друку мы пацікавіліся, які быў статут гэтай узнагароды ў пачатку ХХ стагоддзя.

У часопісе "Военно-исторический журнал" № II за 1989 г. змешчаны грунтоўны артыкул "Георгиевские кавалеры" / старонкі 20 -- 29 /.

Прыводзім невялікія вытрымкі з гэтага артыкула:

О георгиевском кресте

/ Статьи статута, объявленные в приказе по военному ведомству 1913 г. за № 643 /

Общие положения

63. К военному ордену Св. Великомученика и Победоносца Георгия причисляется и Георгиевский крест, установленный для нижних воинских чинов в награду за выдающиеся подвиги храбрости и самоотвержения, против неприятеля в бою оказанные.

64. Георгиевский крест имеет четыре степени:

Первая высшая степень: золотой крест, носимый на груди, на Георгиевской ленте с бантом.

Вторая степень: такой же золотой крест, на Георгиевской ленте, без банта.

Третья степень: такой же крест серебряный, на Георгиевской ленте, с бантом.

Четвёртая степень: такой же серебряный крест, на Георгиевской ленте, без банта.

84. Каждому удостоенному Георгиевского креста назначается со дня совершения подвига ежегодная денежная выдача в нижеследующем раз-
мере: по 4-й степени -- 36 рублей, по 3-й степени -- 60 рублей,
по 2-й степени -- 96 рублей и по 1-й степени -- 120 рублей.

2. Нагадаем, што перад першай сусветнай вайной на рускай службе знаходзілася 18 генералаў-татар: Халіль Базарэўскі, Канстанцін Біцэтка, Тамерлан Бемяк, Юзаф Якубоўскі, Гіпаліт Янушэўскі, Якуб Юзэфовіч, Канстанцін Крычынскі, Леон Крычынскі, Алі Мількоўскі, Абу Талеб Мухля, Юзэф Палтаржыцкі, Аляксандр Рамановіч, Стэфан Сабалеўскі, Мацей Сулькевіч, Аляксандр Талькоўскі, Аляксандр Туган-Бараноўскі, Ян Туган-Бараноўскі, Стэфан Вільчынскі. Пялёкоўнікаў, маёраў і ніжэйшых афіцэраў былі сотні. Што мы ведаем пра іх? Мы звяртаемся да супляменнікаў, да нашых дабразычліўцаў-гісторыкаў, да ўсіх, хто не абмякаваў да татарскага народа з заклікам адраджэньня нашу гісторыю. Яшчэ ёсць магчымасць запісаць успаміны людзей, якія памятаюць сваіх суродзічаў і землякоў. Гэта дапаможа лепш зразумець і ўсвядоміць месца і ролю татарскага народа ў гісторыі Беларусі.

АБ ТЫМ, ХТО ДБАЕ ПРА НАЦЫЯНАЛЬНАЕ АДРАДЖЭННЕ

Жыццё парадкам пакаламцаціла гэтага чалавека. Але веру духоўную і бацькаўшчыню ён захаваў. Энергічны, рухавы, гаваркі. І гэта нягледзячы на тое, што за яго плячыма ўжо за 70 гадоў.

Нарадзіўся Алі ў Севастопалі. Бацька і маці памерлі рана, таму ён іх не памятае. Дашкольнія гады правёў у дзіцячым доме. А затым у перыяд калектывізацыі яго усынавіла татарская сям'я з суседняй вёскі Біюк-Каралез Бахчысарайскага раёна. Прозвішча ён атрымаў ад прыёмных бацькоў — Селяметаў.

Тут жа, у маляўнічых горных мясцінах, прайшлі школьныя гады. Далей была вучоба ў Севастопальскім ФЗВ, Ічкінскім тэхнікуме на аддзяленні механізацыі сельскагаспадарчай вытворчасці, Бранскім ваенна-палітычным вучылішчы.

Вайну Алі Селяметаў сустрэў 22 чэрвеня 1941 года пад Чарнаўцамі маладым палітруком роты, а скончыў у Берліне капітанам, начальнікам штаба батальёна. Вызваляў Беларусь і яе сталіцу ў складзе 3-й ударнай арміі Першага Беларускага фронту. На вайне пазна-

ёміўся і падружыўся з беларусамі. За ратныя подзвігі ўзнагароджаны Ордэнам Чырвонай Зоркі, Айчыннай вайны I-й ступені, шматлікімі медалямі.

Такая вось кароткая біяграфічная даведка. Але без яе не абыйсціся, яна дапаможа лепш зразумець чалавека, яго лёс, далейшае жыццё. А далейшае жыццё складалася няпроста. Гром грывнуў вясною 1944 года. Цяжкую вестку прынёс Селяметава пад Гомелем яго зямляк, крымскі татарын. А затым прыйшоў ліст ад суседкі яго сям'і, рускай жанчыны: маці і сёстры / бацька да гэтага часу памёр / высланы няведама куды. Пасля дэмабілізацыі адшукаў іх на Урале, але ужо не вольнымі людзьмі, а спецпасяленцамі.

Такая ж горкая доля напаткала і самога Алі Селяметава: прапісаны ён быў у горадзе Чырчк / Узбекістан /. Як быццам бы і не знявольны, але і не вольны чалавек. Выехаць нікуды не маеш права — павінен быў рэгулярна адзначацца у каменданта. За парушэнне рэжыму — пакаранне. Парадаксальна, але факт: сядзеў былі абаронца Радзімы, капітан Савецкай Арміі у запасе пад арыштам у каталажы за самавольны выезд па-за межы ўстаноўленай зоны. Крыўдна было дзяслез. Таму дзе было магчыма, расказваў пра крыўду, жорсткасць прапулення да крымскататарскага народа. І веру, што прыдзе час і усё стане на сваё месца. І гэты час настаў. Хоць і не адразу. Нават пасля Указа аб рэабілітацыі дыскрымінацыя працягвалася: былі абмежаванні у вяртанні на радзіму — у Крым, перашкоды у будаўніцтве жылля, прапісцы, прыёме на работу.

Як толькі стала магчыма, адным з першых вярнуўся у Крым. Усе гэтыя гады не спыняў барацьбы за поўнае скасаванне бруднага абвінавачання са свайго народу: шмат пісаў, даказваў, бываў у паездках. Алі-агъа часты госць у Мінску. Тут жыве яго друг дзяцінства — Ісмаіл Меметаў. Кожны яго прыезд — радасць для беларускіх татараў. Добрага Вам здароўя, шануюны Алі-агъа.

беларускія татары

маву, сону Адама, любіўскаму

На беларус нашэсце вашае

Вітаю,

мірныя татары!

Вот дбалі—

будаваці, ватомі,

нблоскаў пасвілі агары.

Болі гародніцамі ўпартомі,

камушнікамі, макалямі,

прэз гора адганялі тартамі,

кулімі смутак загулялі.

Вот зае ланіся правіцаю

кайдацьнікамі на татах,

Вот мову збяралі кроўвіцкую

і ў сэрцак вашых,

і ў кітабах.

Потаніке ўсім над вухам дыхае:

каму зашчадзілі,

скажэце,

Татарскія матілікі ціхіх,

маладзіткова мятэкі?

Ханіла т нашым мовам

семе ласці

сойшоўшося, не разгубіцца,

І ў мудрае паразу мелаеці,

м. дзёве кроўніца,

свегла біцца.

На штары,

карама,

на севіцкі

схаўрусіць хай

з салам алейкум.

Татары!

Мношчел і пладзіцца,

Вот нашыя.

Салым алейкум!

1 лістапада 1932 г.

Ротм. Баталіў

БЕЛАРУСКІЯ ТАТАРЫ

На Беларусь нашэсце вашае
Вітаю,

Мірныя татары !

Вы дбалі --

Будавалі, важылі,

Аблокаў пасьвілі атары.

Былі гароднікамі упартымі,

Кажушнікамі, макалямі,

Прэч гора адганялі жартамі,

Кулямі смутак затулялі.

Вы засланыліся правіцаю

Кайданьнікамі на этапах,

Вы мову зьбераглі крывіцкую

І ў сэрцах вашых,

І ў кітабах.

Пытанне ўсім над бухам дыхае:

Каму зашкодзілі,

Скажэце,

Татарскія магілкі ціхія,

Маладзічковыя мячэці ?

Хапіла ж нашым мовам

Сьмеласці

Сыйшоўшыся, не разгубіцца,

А ў мудрае паразумеласці,

Як дзьве крыніцы,

Сьветла біцца.

На Шчары,

Нарачы,

На Сьвіцязі

Схаўрусіць хай

З салам Алей кум.

Татары !

Множэся й пладзіцэся,

Вы нашыя.

Салым алейкум !

НА ТАТАРСКИМ БАЙРАМЕ

Татарын Куба просіць на Байрам:
Пачостка самавітая чакае,
Ды і прычына святу неблагая --
Асенні дзень у сем вятроў зайграў.

Татарын Куба за сваім сталом
Нібыта чараўнік.

А ў вокны хаты
Глядзіцца вёска, дзе спрадвек багата
Сяброўства і чарнявасці галоў.

Татарын Куба дастае Кур"ан.
Нам ісціну Кур"ан прыадкрывае,
Якая не ў адным віне іграе,
Якой дзяліцца трэба ўсім сябрам.

Татарын Куба просіць на Байрам...
Бяседа.

Ноч. Скаваных лужын лускат.
І мудрасці паўносенькі Кур"ан,
Напісаны па-старабеларуску...

З а ў в а г а : Куба -- размоўная
форма пашыранага сярод беларускіх
татараў імя Якуб, Якаў.

ПРАЎДЗІВАЯ ЛЕГЕНДА, ЯКУЮ РАСКАЗАЛА ЦЕЦЯ ЭМІЛІЯ

У пачатку гэтага стагоддзя каля вёскі Студзянка, недалёка ад Белаі Падляскі / цяпер гэта ў Польшчы / была мусульманская сядзіба. Дом быў вялізны, ажно 12 пакояў. І жылі ў тым доме старонькая жанчына і яе нежанаты пажылы ўжо сын пан Карыцкі, паводзіны якога не заўсёды можна было растлумачыць. Калі маці пачынала маліцца, то ён перадражніваў яе, гаварыў ёй: "Навошта ты выеш ? ". І не даваў маліцца.

Як маці памерла, яму ўсё неяк не ручыла. Было абвешчана, што за даўгі дом будзе па ліцытацыі прададзены, г.зн. з таргоў. У той мясцовасці жыў мусульманін мулла Хазбіевіч. Ён любіў сваіх суродзічаў і хацеў каб сядзібу купіў хто-небудзь з мусульман. З нашай стараны, з Навагрудчыны, там ужо жыў адзін мусульманін. Ён напісаў, што там прадаецца дом і зямля і што там хораша. Тады пераехаць пад Студзянку захацелі ажно пяць мусульманскіх сямей, у тым ліку і мой будучы свёкар Асановіч, які прадаўшы сваю гаспадарку ў Навагарадку пераехаў туды з сям'ёй. Ён купіў дом па ліцытацыі і згадзіўся даглядаць да смерці былога гаспадара пана Карыцкага, які, як ужо гаварылася, быў пажылы і да таго ж хворы. Неўзабаве ён памёр.

Год пасля смерці пана Карыцкага было ціха. Але пасля людзі пачалі гаманіць, што нейкія страхі дзеяцца: то ў лесе нехта завые, то з вады нехта пакажыцца.

На другі год пачаў новы гаспадар пакрыху сядзібу рамантаваць: то дах паправіць, то дзверы, то веснічкі, то плот. Сабакі брэшучь, але нікога не відно. Спачатку сям'я Асановіча пачынала пець Я-Сін. Тады станавілася ціха. Усё ж рашылі прадаць дом і з'ехаць, але даведаўшыся пра страхі ў доме ніхто яго не хацеў

купляць.

Рашылі запрасіць праваслаўнага святара, каб памаліўся за праваслаўную душу і пакрапіў свянцонай вадой. На нейкі час стала ціха, а затым зноў пачалося. Тады падумалі, што гэта можа непрыкаяная душа католіка і запрасілі каталіцкага ксяндза. Ксёндз сказаў, што мы зараз даведаемся, якая душа тут блукае і заходзіць у дом. Ён паставіў крыж на стол, і ружанец / пацяркі / з малым крыжыкам павесіў на клямку дэвярэй. У той жа час ружанец апынуўся на стале, на крыжы. Тады ксёндз сказаў, што гэта пакутуе душа памерлага і за яе трэба маліцца. Тады спыталі ў гэтай душы, ці не пан Карыцкі гэта? Калі так, то проша пастукаць. Ён пастукаў. Тады ўжо ведалі, за каго маліцца. І пачалі за яго душу маліцца. Рабілі гэта вечарамі. Прыязджаў туды і мой бацька, рай яму светлы, з Навагарадка, часта памінаў душу Карыцкага. І памерлы быў удзячны за гэтыя малітвы. І многа чаго добрага рабіў. Бывала дзіця заплача, дык ён яго пакальша, і дроў да печы прынясе, і яшчэ чым-небудзь дапаможа. Гэта ў яго рабілася ўсё ў момант. Жыла з намі пляменніца Фэля, а Эма, калі выходзіць з дому, то просіць каб душа Карыцкага не страшыла Фэлю. І ён не заходзіць. Шмат чаго рабіў, усё стараўся дапамагчы. Быў і такі выпадак. Таксама перасяленец ■ Навагарадка Багдановіч вайшоў да Асановіча ў госці. Зайшла размова пра пана Карыцкага. А Багдановіч і кажа: "Каб я ведаў дзе Карыцкі знаходзіцца, то забіў бы яго". І тут такі выбух атрымаўся, поўная хата дыму, а Багдановіч уцёк і больш ужо не прыходзіў.

Прайшлі тры гады. Адноўчы вечарам стукае нехта ў сцяну. Самуіл Аляксандравіч з сям'ёй вярнуліся. Раптам пан Карыцкі загава-рыў чалавечым голасам. Ён прыйшоў развітацца і падзякаваць за тое, што яны за яго душу маліліся. Самуіл спытаў, ці мог бы ён

ім паказацца, але жонка Эмілія закрывала, што лепш не трэба, што яна баіцца. Пан Карышкі сказаў, што паказацца не можа, што ён не той Карышкі, якім калісьці быў. Цяпер аброс барадой і непазнавальны. Толькі прыйшоў сказаць, што больш турбаваць не будзе. Яму было прызначана тры гады пакутваць за тое, што ён дражніў і крыўдзіў сваю маці, не даваў ёй маліцца. А цяпер ён пойдзе на сваё месца, куды прызначыў Алах. І яшчэ падзякаваў пані Эміліі і яе бацьку, што яны за яго маліліся. Самуіл спытаў у яго, якая яму малітва была найлепшай. Ён адказаў, што малітваў многа. Маліцца трэба і верыць у сілу Алаха. Самуіл яшчэ спытаў, як Карышкі адчуваў сябе калі мы маліліся за яго. Ён адказаў: "Тады была палёгка, а так увесь час як у агні гарэў". І як пайшоў тады, дык ужо больш і не трывожыў.

БЕЛАРУСКА-КРЫМСКАТАТАРСКІ СЛЮЎНІК

1100 слоў і сказаў ад дзядзькі Ісмаіла Меметава

Беларускае слова

Крымскататарскае слова

вуліца

сокъакъ

вунь

ана / къайда /

буха

къулакъ

вучоны

илимли

вучыцца

окъумакъ

вучыць

окъутмакъ

выгляд

тос / якъшы тосли /

выдатны

пекякъшы

выйсці

чыкъмакъ

выкананне

иджра этмек

вынік

нетидже

беларускае слова

выпадак
выпіць
выраб
вырасці
вырашыць
высокі
выходзіць
вядома
вядомы
вялікі
вярнуцца
вясёлы
вясна
гаварыць
гадзіна
газета
галава
галаіна
галоўка
галоўны
гара
гарадскі
гарачы
гарэлка
гарэць
гаспадар

крымскататарскае слова

вакыя
ичмек
мал / эшъя /
осмек
чезмек
юксек
чыкъя
белля
белли
балабан
къайтмакъ
къуванчылы
багар
айтмакъ
саат
газета / газет /
баш
илим / илим балюги /
ксев
буюк / энъ буюк /
даг
шеэрли
сыджакъ
ракъы
янмакъ
шорбаджы

беларускае слова

крымскататарскае слова

распадарка	мад-мульк
гаспадыня	шорбаджыны к'ядыны
гатовы	азир
гектар	гектар
генерал	генерал
генеральны	тэмелли / эсас /
герой	к'ярман / батыр /
гісторыя	тарих
глыбокі	тэрен
глядзець	бак'мак'ъ
глянуць	бак'мак'ъ
год	йыл
голос	сес
гонар	намус
гора	беля, юрек яна
горад	шеэр
горкі	аджы
госць	мусафир
грамадскі	ичтимаи
грошы	ак'ъча
грудзі	кокус
група	группа, сныф, болюк
гульня	ойн
глянуць	ойнамак'ъ / балаларнен ойна мак'ъ /
гутарка	субет
гусь	к'ъазы
гэй	эй
гэтак	шонын'ъ иле

беларускае слова

крымскататарскае слова

гэты

бу / о /

да

къадар / ментепке къадар /

дабро

якъшылыкъ

даваць

бермек

дадому

эвге

дык

бойле

далей

узакъ

далейшы

сонъ даа

далёка

узакъ

далёкi

узакъ, узакъдаки

дамоу

эвге

дапамагчы

ярдым этмек

дапамога

ярдым

дарагi

къыметли

дарога

ёя

дарожка

ёячыкъ

дастаць

тапмакъ

дасягненне

нетидже

дауно

чокътан берли

даць

бермек

дача

къызым

два

эки

дваццаць

йигрими

двор

азбар

дэверы

къапы

дзвесце

экиюз

дзе

къайда

дзевяты

докъузынджы

беларускае слова	крыскататарскае слова
дзевяць	докъуз
дзевяцьсот	докъуз юз
дзед	къартий / къарт баба /
дзеинась	арекетлик
дзень	кунь
дзесяты	онджы
дзесяць	он
дзесятка	балам / балачыкъ /

КРЫМСКАТАТАРСКІЯ ПРЫКАЗКІ І ПРЫМАЎКІ

Той, хто хоча працаваць -- шукае магчымасць, а гультай жа шукае адгаворку.

Иш ялмагъа истеген чаре къыдырыр, иш ялмагъа истемеген мана къыдырыр.

Эшекнинъ итибары юк чеккенде. Асла паважаюць толькі тады, калі ён перавозіць паклажу.

Терекнинъ итибары боюнда дегиль, мейвасында. Дрэва паважаюць не за вышыню, а за плады.

Гавару для дачкі, але і нявестка слухай.

Кызым санъа айтам, келиним сен анъла.

Дурняу у свеце бясконца многа. Дюнъ янынъ делиси битмез.

Досттан душман олмаз дегенлер, досттан душман ола экен.

Кажуць што сябр не можа стаць ворагам, але здараецца і такоё.

Займацца навукай так жа лёгка, як і голкай капаць студню.

Ишинен огърашмакъ -- иненен къую къазмакъ дегенеер.

САГЫНУ — ЗНЯМОГА

Казанскататарская песня. Слова М.Джаліля. Музыка З.Хабібуліна

Adagio

Гөл чә - чәк лә - рен ө - зәм мин, юл - ла - ры - ңа
 те - зәм мин те - зәм мин. Бик сагындым,
 бәгъ - рем Бик сагындым сине, ә - ле да ни - чек ту - зәм мин!

Гөл чәчәкләрен өзәм мин,

Юлларыңа тезәм мин.

Бик сагындым, бәгърем,

Бик сагындым сине,

Әле да ничек тузәм мин!

Таң атканда уянырмын,

Жилкәмә шәл салырмын.

Таң шикелле балкып

Тиздән кайтыр булсаң,

Каршы чыгып алырмын.

Лепестки цветов срываю,

Устилаю ими путь.

Грусть, тоска по милом

С неизбывной силой

Наполняет грудь.

Только вспыхнет луч восхода.

Шаль накину я скорей

И тебя, прекрасный,

Зоренькою ясной

Выйду встретить у дверей.

З ТАТАРСКОЙ КУХНІ

С у м с а з м я с а м. Прамытае мяса дробна парэзаць, разам з цыбуляй прапусціць праз мясарубку. Дадаць соль, перац, крыху вады і усё старанна перамяшаць і злёгка падсмажыць на патэльні з маслам.

Дражджавое цеста парэзаць на кавалкі вагой 40 — 50 г. Кавалкі цеста раскачаць злёгка качалкай. На адну палавіну раскачанай ляпёшкі пакласці мясную начинку, пакрыць другой ляпёшкай і зашчыпаць краі, даць піражкам падняцца, затым смажыць на патэльні ў масле.

На адну сумсу бяруць: 40 — 50 г цеста, 50 г мяса, 6 — 10 г масла для смажання.

А л ь б а. Гэта страва-далікатэс гатуецца з высакакаснай белай пшанічнай мукі. Муку малымі порцыямі высыпаюць у распущанае масла / 200 г / і смажаць пакуль мука не парыжэе. Затым трэба дадаць ваду з цукрам і варыць 15 — 20 хвілін. Прыгатаваная альба мае жоўты колер. Калі неабходна іншая афарбоўка, то дадаюць вішнёвы сок.

На 2,5 — 3 шклянкі мукі бяруць: 100 г вады, 1 шклянку цукру.

Т а л а к н о з а у с я н а й м у к і. Высыпаюць аўсяную муку ў распущанае масла і смажаць да парыжэння. Калі мука падсмажыцца, дадаць падсоленай вады і старанна перамяшаць. На 1 кг мукі бяруць 200 — 300 г вады, 200 — 250 г масла, крыху солі.

З М Е С Т

УСТУПНАЕ СЛОВА	3
ЗВАРОТ ДА ГРАМАДСКАСЦІ І ДЗЯРЖАЎНЫХ ОРГАНАЎ РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ	4
КУР'АН. З рускай мовы на беларускую пераклаў К. Скурат	6
МУХАМАДУН—РАСУЛУ ЛЛАГІ. Абу Касым	12
ЗАЛАТАЯ АРДА — ДЭШТ-І-КЫПЧАК. І. Канапацкі	17
НЕВЯДОМАЕ АБ ВЯДОМЫМ. Падрыхтаваў Я. Якубоўскі	24
З ГІСТОРЫІ ПАСЕЛІШЧАЎ ТАТАР НА БЕЛАРУСІ. А. Грыцкевіч	25
З НАШАЙ ГІСТОРЫІ. І. Александровіч	35
У ГАЛІНЕ АРЫЕНТАЛІСТЫКІ. Г. Каханоўскі	37
ПАБУДОВА МЯЧЭЦІ У МІРЫ. Ян Тышкевіч	43
ЛІСТ ПРЭЗІДЭНТУ	45
НЕКАЛЬКІ СЛОЎ АБ ПІСЬМЕ У РЭЛІГІЙНЫХ КНІГАХ БЕЛАРУСКІХ ТАТАРАЎ. Г. Александровіч	46
НАРАДЗІЎСЯ У КЛЕЦУ, У ТАТАРСКАЙ СЯМ'І. Падрыхтаваў І. Канапацкі	50
АБ ТЫМ, ХТО ДБАЕ ПРА НАЦЫЯНАЛЬНАЕ АДРАДЖЭННЕ. І. Канапацкі	54
БЕЛАРУСКІЯ ТАТАРЫ. Р. Барадулін	56
НА ТАТАРСКІМ БАЙРАМЕ. А. Касцюк	58
ПРАЎДЗІВАЯ ЛЕГЕНДА, ЯКУЮ РАСКАЗАЛА ЦЕЦЯ ЭМІЛІЯ. Запісаў Ю. Крыніцкі	59
БЕЛАРУСКА-КРЫМСКАТАТАРСКІ СЛОЎНІК. Склаў І. Меметаў	61
САГЫНУ—ЗНЯМОГА. Падрыхтавала А. Тамаргаева	66
З ТАТАРСКАЙ КУХНІ	67